கோட்டாகுடி பெரியநாயக்கர்
வெ. கோவிந்தசாமி அவர்களின்
நூல் தொகுப்பு

காஞ்சி

ஆசிரியர்
அண்ணாதுரை

8-5-66

விலை 20 காசு

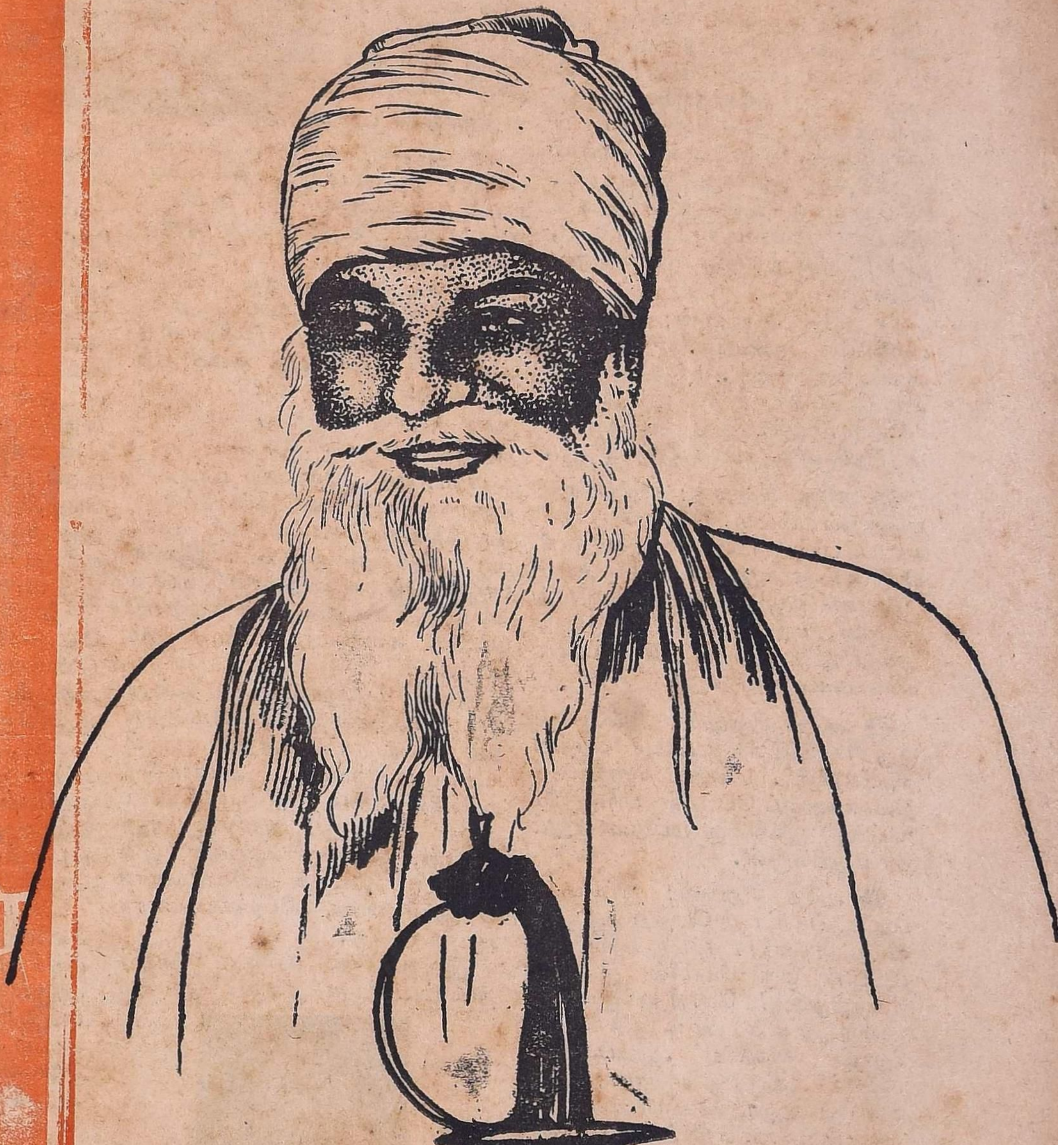

சந்த் பதே சிங்

✽ ஏழு வயதுச் சிறுவன் தனது சகோதரனுடன் ஒரு மாட்டு வண்டியில் போய்க்கொண்டிருக்கிறான். சிறிதுதூரம் சென்றவுடன் பதறிப்போய் வண்டிக்காரன் கீழே இறங்கி இரண்டு சிறுவர்களையும் கீழே இறக்கி நையப் புடைக்கிறான். பின் வெறும் வண்டியையோட்டிக்கொண்டு செல்கிறான்.

✽ அதே சிறுவன்; தனக்கு ஒவ்வொரு முறையும் தலைமுடி வெட்டிக்கொள்ள வேண்டும்போதெல்லாம் தனது **சகோதரியே** அந்தக் காரியத்தைச் செய்துவிடுவதைப் பார்க்கிறான். 'ஏன்?' என்ற கேள்வி பிறக்கிறது அவனது இதயத்தில், "வேறு யாரும் உனக்கு அந்த உதவியைச் செய்யமாட்டார்கள், தம்பி!'' என்று பதில் சொல்கிறாள் சகோதரி.

✽ அதே சிறுவன்; ஆரம்பப் பள்ளியில் தனியாகவே உட்கார வைக்கப்படுகிறான். மற்ற மாணவர்கள் எல்லாம் கூடி உட்கார்ந்து இருக்கிறார்கள். இது அவனுக்குப் பெரிதும் வருத்தமாக இருக்கிறது.

✽ அதே சிறுவன்; இப்போது படித்துப் பட்டம் பெற்ற பேராசிரியர் பம்பாய் சிடன்ஹாம் கல்லூரியில்! உடன் அலுவல்பார்த்த பேராசிரியர்கள் ஒரு ஆட்சேபம் தெரிவித்தார்கள், மற்றையோர் நீர் அருந்தும் பாத்திரத்தை அவர் உபயோகிக்கக்கூடாது என்று!

✽ அதே சிறுவன்; இப்போது ஒரு பாரிஸ்டர் பட்டம் பெற்ற வழக்கறிஞர். பம்பாய் நீதிமன்றத்தில் உணவுப் பொருள் பரிமாறும் 'பட்லர்' இவருக்கு மட்டும் ஏதும் தர மறுக்கிறான்.

✽ அதே சிறுவன்; இப்போது படித்துப் பட்டம் பெற்ற ஒரு அறிவியல் நிபுணர்; டாக்டர் அழைக்கப்பட்டார் ஒரு கோயில் கும்பாபிஷேகத்துக்கு! கோயிலுக்குள்ளும் நுழைந்து கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் வெளியே ஆர்ப்பாட்டம் கூச்சல் அவருக்கு எதிராக; அவர் உள்ளே அனுமதிக்கப்படக்கூடாது என்பதற்காக. எதிர்ப்பின் வன்மை அதிகமாகவே அவர் பாதியிலேயே வெளியே வந்தார்.

"வந்தது என் தவறில்லை; அழைத்தார்கள் வந்தேன், அவ்வளவே! இதோ திரும்பிப் போய்விடுகிறேன்'' கூட்டம் இப்போது அமைதியடைந்தது. உடன் கோயிலும் மீண்டும் துப்புரவாக்கப்பட்டது.

விலக்கப்பட்டோரின் விடிவெள்ளி!

இவ்வளவுக்கும் அவர் செய்த குற்றம் என்ன தெரியுமா? தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பில் பிறந்ததுதான்!

இத்தனை அனுபவங்களையும் பல்வேறு காலங்களில் அனுபவித்தவரின் 75வது வயது பிறந்த நாளைத்தான் கடந்த 14-ந் தேதி கொண்டாடினார்கள் நாடெங்கும். அரசாங்க ரீதியாகக் கூட ஒரு சில இடங்களில்!

அவர்தான் டாக்டர் அம்பேத்கார்!

அறிஞர், வழக்கறிஞர், ஆராய்ச்சியாளர், சட்டநிபுணர், சிந்தனையாளர், சட்டஅமைச்சர், அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கியவர்களில் ஒருவர்.

—என்ற அவருக்கிருக்கும் பல சிறப்புகளில் "விலக்கப்பட்ட மக்களின் விடிவெள்ளியாகத் தோன்றி அவர்களுக்கு **வாழ வழி வகை ஏற்படுத்தியவர்**'' என்ற தனிச் சிறப்புதான் அவரது தகுதிகளுக்கெல்லாம் தகுதியாக பரிமளிக்கிறது.

பிறப்பால் தாழ்த்தப் பட்டவர்கள் எனப் புறக்கணிக்கப்படும் சமுதாயத்தினரை உயர்விக்கும் ஒரே வழி அவர்களுக்குச் **சட்டரீதியான பாதுகாப்புத்** தருவதுதான் என்ற ஒரே இலக்கை வைத்துப் போராடி வெற்றி கண்டவர் டாக்டர் அம்பேத்கார்.

அதன் பயனாகத்தான் இன்று பஞ்சாயத்துகள் முதல் நகரமன்றங்கள் வரை சட்டமன்றம் முதல் பாராளுமன்றங்கள், அமைச்சரவைகள் வரை அச்சமுகத்தினர் அமர முடிந்தது; அரசினர் அலுவல்கள், கல்வி நிலையங்கள் இங்கெல்லாம் அவர்கள் அதிகாரிகளாக வல்லுநர்களாக, பேராசியர்களாக வர முடிந்தது.

இதனால்தான் அவரை "தாழ்த்தப்பட்ட சமுகத்தினரை இந்தியாவின் அரசியல் படத்தில் அமர்த்தியவர்'' என்று கூறுகிறார்கள்.

மத நூல்களில் சில கண்மூடித் தத்துவங்களே மனிதர்களைப் பிறப்பில் வேறுபடுத்தும் சாதிசமயங்களுக்குக் காரணம் என்று உணர்ந்த அம்பேத்கார் ஒருமுறை மனுநீதி நூலையே தீயிட்டுக் கொளுத்தியிருக்கிறார்.

இந்திய அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கும் பெரும் பொறுப்பு அவரிடம் கொடுத்தபோது அந்த நம்பிக்கைக்கு சொல்வடிவம் கொடுத்து சட்டபூர்வமாக்கினார்.

அதன் பயனாகத்தான் "உனக்கு கல்வி ஒரு கேடா?'' என்று கேட்கப்பட்டவர்கள் "நம்மால் முடியுமா?'' எனஇருக்கும் நிலை காரணமாக தங்களைத் தாங்களே கேட்டுக் கொண்டவர்கள் உரிமையுடன் கல்விக்கூடங்களில் நுழைந்து படிப்புடனும் பட்டத்துடனும் வெளிவருகின்றனர்.

வாழ்க்கை அனுபவம், படித்த படிப்பு மேற்கொண்ட சிந்தனைகள் பெற்றிருந்த நம்பிக்கைகள் அனைத்தும் அவரை முன்னுக்குக்கொண்டு வந்தது மட்டுமல்ல; முன்னணியில் இருந்தவர்களாலேயே பாராட்டைப் பெற்றுத் தந்திருக்கிறது. கருத்து வேறுபாடு என்ற நிலை வந்தபோது கொள்கைக்காக அவர் காந்தியடிகளிடம் வாதமிட்டு வெற்றிகண்டிருக்கிறார்.

காலமெல்லாம் "கல்வி கல்வி'' என்ற ஆர்வத்திலே இருந்த அவரைப்பற்றிய சில புத்தகங்களை இப்போதுதான் அதுவும் மகாராட்டிர மாநிலத்தில் மட்டும் பாட நூலாகக் கொண்டு வந்திருக்கின்றனர்.

பம்பாய் நகரம்தான் இந்தியாவிலேயே நூலகங்களைக் கொண்டிருப்பதில் முன்னணியில் இருப்பதாம். ஆனால் அம்பேத்கார் அந்த நகரத்தையே மிஞ்சும் அளவுக்குத் தன்னிடம் ஆயிரக்கணக்கான புத்தகங்களை வைத்துப் படித்து வந்தாராம். ஆனால் அவரைப்பற்றிய அவரது பேச்சுக்கள் எழுத்துக்கள்-சிந்தனைகள்-செயல்கள் ஆகியனபற்றிய ஒரு முறையான — அதிகாரபூர்வமான — நிலையான நூல் இதுவரையில் வெளிவரவில்லை.

அவரது அடுத்த பிறந்த நாள் வருவதற்குள் இக்குறைபாடுகளில் எவை எவை நிறைவு செய்யப்படுகிறது எனப் பார்ப்போம்.

—அரசியல் மாணவன்

புத்தி தேவை!

நேற்று என்பது ரத்து செய்யப்பட்ட ஒரு செக்; நாளை என்பது ஒரு புரோ நோட்டு; இன்று என்பது ரொக்கப் பணம். அதைப் புத்திசாலித்தனமாகச் செலவழியுங்கள்.

—ஆண்டர்சன்.

காஞ்சி

மலர் 2 8—5—66 இதழ் 41

தப்ப முடியாது!

நாட்டில், உண்மையில் நெருக்கடி நிலை இருக்கிறதோ இல்லையோ, காங்கிரஸ் கட்சிக்கு நாடு பூராவிலும் பரவலாக ஒரு நெருக்கடிநிலை ஏற்பட்டுவிட்டிருக்கிறது.

நாட்டின் நெருக்கடி நிலையைச் சமாளிக்கும் ஒரு ஏதுவாகக் கொண்டுவரப்பட்ட பாதுகாப்புச் சட்டத்தினுல்கூட, காப்பாற்றித் தரமுடியாத அளவுக்கு-சமாளிக்க முடியாத அளவுக்கு காங்கிரஸ் கட்சிக்கு நெருக்கடி நிலை வந்திருக்கிறது.

பல மாநிலங்களில் குத்து, வெட்டுகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. சில மாநிலங்களில் பிரிந்து சென்று புதுக்கட்சி அமைக்கப் புதிய தலைப்புக்களைத் தேடிக்கொண்டுள்ள நிலை.

எல்லைப் பகுதிகளில், எதிரிகளால் விளைக்கப்படுகின்ற தொல்லைகளைக் காட்டிலும், காங்கிரசுக்கு உள்ளேயே இருக்கின்றவர்களால் ஏற்படுகின்ற உளைச்சல்கள் ஏராளம்!

இந்த தீராத தொற்றுநோய் காங்கிரசுக்குப் புரையோடிய புண்ணுகிவிட்டது. இதற்கு மருந்து தடவிப் பார்க்கவேதான், உள்துறை அமைச்சர் நந்தா, பாதுகாப்புச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளப் பார்க்கிருரோ? — என்ற ஒரு புதிய ஐயம் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

எதிரிகளால் நாடு தாக்குண்டபோது, உள்நாட்டுக்குள்ளே, நாட்டுக்கும், அதன் நலனுக்கும் குந்தகம் விளைக்கும் எத்தகைய அசம்பாவிதங்களும் நடைபெற்றுவிடக்கூடாது; முன்னெச்சரிக்கையாகக் கண்காணிக்க வேண்டும்-என்ற நோக்கத்துக்காக கொண்டுவரப்பட்ட பாதுகாப்புச்சட்டத்தின் ஆணைக்கு அடங்கியொடுங்கிக் கிடந்தது நாடு.

கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், உண்மையான நெருக்கடி நிலை என்று அது உணர்ந்தபோதில், தனது கட்சி அலுவல்களைக் கூடத் தள்ளி வைத்துவிட்டு, நாட்டின் பாதுகாப்புக்கும், ஒருமைப் பாட்டிற்கும் முழு மூச்சுடன் பாடுபட்டு வந்திருக்கிறது.

அதே கழகம்தான், முதன் முதலாக இந்த நாட்டில் இனிமேல் நெருக்கடி நிலைச் சட்டம் தேவை இல்லை; திரும்பப்பெறவேண்டும் என்றும் குரல் கிளப்பிற்று.

இந்தக் குரல் எதிரொலித்த விதத்தை நாடு நன்கறிந்து கொண்டிருக்கிறது. எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் கழகத்தின் இந்தக் குரலைப் புரிந்துகொண்டு வரவேற்றன. வழக்குரைஞர்கள், நீதிபதிகள் பலப்பலர், பன்னிப் பன்னிக் கூறிவிட்டார்கள், அந்தச் சட்டம் இனித் தேவையில்லை யென்று!

நாட்டிலுள்ள பலதரப்பட்ட இதழ்களும், தலையங்கம் தீட்டித் தமது கண்டனத்தைத் தெரிவித்துள்ளன. இதற்குப் பின்னர், இந்தக் குரல், ஒலி மிக ஒலி மிக, நாட்டையோ, அல்லது காங்கிரசையோ ஆளவந்தாருக்கு, ஒருவித அச்சம் என்றுகூட சொல்லமுடியாது—ஒருவித கண்துடைப்பு நிலை உண்டாக்கிக் காட்டவேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

இந்த நிலையினின்றும் நாட்டை மீட்க, சட்டத்தைப் பற்றிப் புனராலோசனை செய்கிருேம் என்று அறிவிப்புக் கொடுத்துவிட்டு, இரண்டு தடவைகளுக்கு மேலாக மாநில முதலமைச்சர்களை யெல்லாம் கூட்டிப் பேசி, இறுதியாக, 'பல மாநிலங்கள் சட்டத்தை ரத்துச் செய்வதை விரும்பவில்லை' — என்ற காரணத்தைக் காட்டி, இப்போதைக்கு 'ரத்து ஆகாது' என்ற அறிவிப்பும் தந்துவிட்டது அரசு.

நமக்கு ஏற்படுகிற ஐயம், நாட்டின் உண்மையான நெருக்கடிக்காகத்தான் இச்சட்டத்தை நீட்டிக்க இந்த அரசு முடிவு செய்துள்ளதா? அப்படி ஒரு நெருக்கடி இன்று உள்ளதா? நாட்டின் நெருக்கடியையும், அதற்குப் பயன்படுத்த உள்ள இந்த சட்டத்தின் நுணுக்கம், திறன் பற்றியும், வழக்கறிஞர்களின் சட்ட விளக்கங்களைவிட, நீதிபதிகளின் உணரும் திறனைவிட, காங்கிரசார், தனியாக எதனை உணருகின்றனர்? என்பதுதான்!

பாக். தொல்லையோ, சீன கெடுபிடியோ எப்போது தீரும், முடிவு ஏற்படும் என்று எவராலும் அறுதியிட்டுச் சொல்லமுடியாத அளவில் நிலைமை இருந்துகொண்டிருக்கும்போது, மனித உரிமைகளையும், ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளையும் படுகொலை செய்யும் சட்டம் இன்னமும் எதற்காக?

இப்படி நாம் கேட்டுப் பல திங்களாயிற்று. பல கட்சிகள், தலைவர்கள், அறிஞர்கள், ஏடுகள் அனைத்தும் கேட்டாகிவிட்டன.

இதற்குப் பின்னரும், புனராலோசனை செய்கிருேம் என்று நாடகம் நடத்தி 'முடியாது—இப்போது ரத்தாகாது!' என்று அறிவிப்பு வருவதனைத்தான் நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

ஆனல் ஒன்றுமட்டும் நிச்சயம் புரிகிறது; காங்கிரசைக் காப்பாற்ற வேண்டுமானல், காங்கிரசாருக்கு இந்த நெருக்கடி நிலையும், பாதுகாப்புச் சட்டமும் கட்டாயம் இருந்து தீரவேண்டும்; இல்லையென்ருல், காங்கிரசுக்குள்ளேயே உள்ள நெருக்கடி காரணமாக காங்கிரஸ் 'ஆளும்கலம்' கட்டாயம் கவிழ்ந்துவிடுமென ஆட்சியினர் நம்புகின்றனர் என்பது. அதுமட்டுமல்லாமல், ஆங்காங்கே, பல மாநிலங்களில் புதிய வலிவுடனும் பொலிவுடனும் பொங்கிக் கிளம்பும் காங்கிரஸ் எதிர்ப்புச் சக்திகள், தங்களைப் பொசுக்கிவிடும்; அதனின்றும் தப்ப இந்தச் சட்டம் இப்போது தேவை என்றும் அவர்கள் நம்புகிருர்கள் என்பதும் புலனுகிறது.

எது எப்படியாயினும், ஜனநாயகப் பண்பாடுகளைப் படுகொலை செய்துவிட்டுப் பொதுத் தேர்தல் நடத்தப்போகும் காங்கிரஸ், ஆளும் நிலைமையிலிருந்து பழிவாங்கப்படும் என்பதுமட்டும் நிச்சயம்; அது தப்ப முடியாது என்பதுமட்டும் உறுதி.

முகப்பில்:

சந்த் பதேசிங்

நல்ல வெயில்; ஒற்றைப் பனை மரம். அதன் நிழலில் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவனது அருகில் ஒரு பாத்திரம்.

அவன் அருந்தியதும் — அவனது உறக்கத்துக்குக் காரணமானதும் என்ன என்று வாதமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர் இருவர்.

வாதத்துக்குக் காரணமான அவனே அயர்ந்த உறக்கத்தில் இருக்கிறான். உழைப்பின் களைப்பு —தாகத்தைப் போக்கிய நீர் அவனது கண்ணுறக்கத்துக்குக் காரணம். எனவேதான் சந்தேகத்துக்கு இடமளித்துவிட்ட வாதத்துக்கு மறுப்பு சொல்லக்கூடிய நிலையில் அவன் இல்லை.

வரும் அக்டோபர் திங்களில் இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியில் புதிய எல்லைக்கோடு ஒன்று கிழிக்கப்பட்டு பஞ்சாபி சுபாவைப் பெறப்போகும் பதேசிங்கும் அவரது பின் நிற்போரும் மேற்கண்ட நிலையில்தான் இருக்கின்றனர்.

'பஞ்சாபி சுபா' 'மொழி வழி மாநிலமா அல்லது 'மதவழி மாநிலமா' என்ற வாதப் பிரதிவாதங்கள் ஓரிரு முறைகளில் பொறுப்புள்ள திக்குகளிலிருந்தே இன்னும் இருந்து வருகிறது. சீக்கியர்களின் 'பஞ்சாபிசுபா' கோரிக்கை மத அடிப்படையைக் கொண்டது என்பதை அங்குள்ள சில அரசியல் கட்சிகள் மட்டுமல்ல; பஞ்சாபி அமைச்சரவையிலேயே ஒரு பிரிவினர் கருதி அதை வெளிப்படையாகத் தெரிவித்தும் வந்தனர்.

பஞ்சாபி சுபா பிரிக்கப்படாத நிலையில் அங்குள்ள சீக்கியர்களின் எண்ணிக்கை விகிதாசாரம் 28 சதவிகிதம். பஞ்சாபி மொழி வழங்கும் 'சுபா' பிரிக்கப்பட்டவுடன் அவர்களது பலம் 55 சதவிகிதமாக உயரும். எஞ்சிய இந்தி மொழி வழங்கும் 3 மாவட்டங்களை இணைத்து ஹரியானா என்னும் மற்றொரு மொழி வழி மாநிலமும் பிரிக்கலாம் எனத் தெரிகிறது.

1942-ல் மாஸ்டர்தாராசிங் எழுப்பியது பஞ்சாபி சுபா கோரிக்கை. *1946*-ல் "சீக்கியர்களின் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் பஞ்சாபிலேயே ஒரு ஆட்சிப் பகுதி அவர்களுக்கென வழங்க முயற்சிக்கிறேன்" என காலஞ்சென்ற நேரு உறுதிமொழி அளித்தார்.

ஆனால் *1955*-ல் மொழி வழி மாநிலப் பிரிவினை முயற்சித்த போது என்ன காரணம் பற்றியோ மத்திய அரசினர் 'சுபா' கோரிக்கைக்குத் தீவிர சிந்தனை செலுத்தவே இல்லை.

1961-ல் அகாலி தளத் தலைவர் மாஸ்டர் தாராசிங் மீண்டும் 'சுபா' கோரிக்கையை எழுப்பி உண்ணாவிரதம் பற்றியும் அறிவித்தவுடன் அவசர அவசரமாக நேரு முதல், ஆட்சிப் பொறுப்பிலிருந்த அத்தனைப் பேரும் "போராட்டம் மத காரணம் பற்றியது" என்று அதை விடப் பெரிய பிரச்னையை எழுப்பி 'சுபா' கோரிக்கையைப் பின்னுக்குத் தள்ளினர்.

இடையில் அகாலி தளத் தலைமையிலேயே ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் விளைவாக அந்த அமைப்பின் மத்திய மனிதராக **'பதேசிங்'** தோன்றினர்.

உயிரைப் பணயம் வைத்து 'பஞ்சாபி சுபா' தருகிறாயா? இல்லையா என்று கேட்டு, அதற்குக் காலக் கெடுவும் நிர்ணயித்துவிட்டார் பதேசிங். இடைப்பட்ட பாக். கெடுபிடிக்குப் பின்னரும் அதே ஆயுதத்தையே பயன்படுத்தினர்.

"அதன்பின், உங்கள் உயிர் இழக்கக்கூடியது அல்ல; சீக்கியர்களுக்கு மட்டுமல்ல — இந்தியாவுக்கே" என இந்திரா கடிதம் எழுதினர். நந்தா அவசர அவசரமாக ஒரு குழுவையே அமைத்தார்.

சுபாபற்றி ஆராய மூன்று குழுக்கள் உருவாயின. ஆளும் கட்சி ஏற்படுத்தியது ஒன்று. அமைச்சரவை நியமித்தது மற்றொன்று. பாராளுமன்றம் தோற்றுவித்தது மூன்றாவது. மற்ற இரண்டையும் முந்திக்கொண்டு காங்கிரஸ் கட்சியின் குழு "சுபாவை பிரித்துக் கொடுத்துவிடுங்கள்" என ஆட்சியைக் கேட்டுக்கொண்டது.

பதே சிங் வெற்றி பெற்றார். அக்டோபர் திங்களில் சுபாவுக்கான எல்லைக்கோடு அமையவிருக்கிறது.

ஆனாலும், ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டவாறு, பனைமரத்தின் நிழலிருந்து, தான் குடித்தது மோர்தான்; கள் அல்ல என்ற நிலையை விளக்கும் பொறுப்பு பதேசிங்குக்கும் அவர் சார்ந்த அகாலித் தளத்திற்கும் நிறைய இருக்கிறது.

துணைக்கண்டத்தில் வீரத்துக்கும் விவேகத்துக்கும் பெயர்பெற்ற மற்றொரு இடம்பஞ்சாப்; அங்குள்ளவர் சீக்கியர்கள், அவர்கள் இருப்பதும் எல்லை; அதைக் காத்ததும் அவர்களில் கணிசமான பேர்கள்!

"சீக்கியர்கள் இழிவுபடுத்தப்படுகிறார்கள்; எங்களது தனிப் பண்பாட்டுக்கு மத உரிமைகளுக்கு போதிய பாதுகாப்பு இல்லை" என்ற ஒரு குறைபாடு அவர்களிடமிருந்து தொடர்ந்து காணப்பட்டு வருகிறது. இதை அவர்கள் வெளிப்படுத்தும்போதுதான் "பார்! பார்! சுபா கோரிக்கையும் மத நோக்கங்களுக்காகத்தான்" என குற்றச்சாட்டு ஒருபுறம். அதையே உறுதிப்படுத்தும் வகையில் சீக்கியர்களே உள்ள — சீக்கியர்களுக்கு என்றே ஒருதனி சுதந்திர மாநிலம் கிடைக்கும்வரை போராடியே தீருவேன் என மாஸ்டர் தாராசிங்கின் புதிய குரல் மறுபுறமும் இருக்க இந்த இரு தீவிரக் கருத்துகளுக்கு மிடையே ஒரு நடுநிலையான அரசியல் பண்பாடு வழுவாத இயக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய பெரும் பங்கு பதேசிங் வசம் இருக்கிறது.

பண்பாடுகளைக் காத்துக்கொள்ளவும் மொழியைப் பேணுவதற்கும் மாற்று வண்ணங்கள் பூசத் தேவையில்லை; அந்த ஒரு நிலை எழவும் கூடாது.

"இந்துக்களும் சீக்கியர்களும் எனது வீட்டுப் பிள்ளைகள்; அவர்களுக்குள்ளே எழும் வேற்றுமைகள் வீட்டையே பாழாக்கும்" என்று கூறும் பதேசிங் தனது நிலைமையை விளக்கிய பின்னராவது 'பஞ்சாபி சுபா' பற்றிய மற்றைய விரும்பத்தகாத பிரச்னைகள் மங்கி மடிய வேண்டும்.

விற்பனையாளர்களுக்கு

"காஞ்சி" விற்பனையாளர்கள் அனைவருக்கும் ஏப்ரல் மாத பில் அனுப்பப்பட்டுள்ளது. பட்டியல் தொகை தவறாமல் அனுப்பவேண்டுவதுடன், பாக்கியுள்ள விற்பனையாளர்கள், தங்கள் பாக்கியையும் சேர்த்து அனுப்பக் கோருகிறோம். மிகுந்த பாக்கியுள்ளவர்களுக்கு நிச்சயம் இதழ்கள் நிறுத்தப்படும் என்பதையும் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

உரிமையாளர்
"காஞ்சி"

இருபத்திமூன்றும் பகுதி

சிதாரியின் உபதேசம்

செந்தாமரையின் கூந்தலை சிதாரி வாசனைத் தைலங்கள் தடவி சீவி முடித்து, ஒரு மலர்ச்செண்டை அதிலே வைத்துச் சரி செய்தாள்.

“இன்று அலங்காரம் பிரமாதமடி!” என்று செந்தாமரை சொல்லிக்கொண்டே தோழியின் பக்கமாக முகத்தைத் திருப்பினாள்.

“வாட்டம் கொண்டவளைப் போலத் தெரிகிறாயே, என்னடி கவலை உனக்கு?” என்று கேட்டுக் கொண்டே அருகிலிருந்த பேழையைத் திறந்து பட்டாடைகளை எடுத்தாள்.

செந்தாமரை ஆடைகள் அணிந்து, அணிகள் பூண்டு திரும்பிப் பார்க்கும்வரை சிதாரி பதில் ஒன்றும் சொல்லாமல் மௌனமாகவே இருந்தாள்.

“எப்படியடி இன்றுஅலங்காரம்? மனதில் மறைத்து வைத்திருக்கும் அந்த அரைகுறை இரகசியத்தையும் சோலையப்பன் வெளியே கொட்டிவிட மாட்டாரா?

“கொட்டக் கூடாதென்ற உறுதியோடு அவர் இருந்தாலும் அந்த இரகசியத்தைத் தங்கள் வேல் விழிகள் வெளியே இழுத்துக்கொண்டு வந்துவிடாதா?”

“அப்படிச் சொல்லடி ... அது சரி, ஏன் இப்படிக் கவலையோடு பார்க்கிறாய்?”

“மனதில் கவலையிருக்கிறது — ஆகவே பார்வையிலும் கவலை தெரிகிறது!”

“அந்தக் கவலைக்குத்தான் என்ன காரணம் என்று கேட்கிறேன்!”

“என் கவலைக்குக் காரணம் நீங்கள் இல்லாமல் வேறு யாராக அம்மா இருக்க முடியும்?”

“அதென்னடி, திடீரென்று என்னைக் குறித்து இன்று உனக்குக் கவலை வந்துவிட்டது?”

“இதோ பட்டாடையும் பளபளக்கும் நகைகளும் பூண்டு, கண்ணுக்கு வானவில்போலத் தோன்றுகிறீர்களே—இந்த அழகும் கவர்ச்சியும் எதற்கு அம்மா பயன்படுகிறது? நாட்டியத்தைக் கலை என்கிறீர்கள்—வேவு பார்ப்பதை உல்லாசம் என்கிறீர்கள்—அவை உங்களை எங்கே இழுத்துக்கொண்டு போகின்றன என்பதே தெரியவில்லையே!”

“இந்த நேரத்தில்தானா அந்த விசாரம் வரவேண்டும் உனக்கு?”

“இந்த நேரத்தில்தானே வரப் போகிறார் சோலையப்பன்!”

“ஆமாம் அதற்காகத்தானே இந்த அலங்காரம்!”

“அம்மா! ஒரு நொடி யோசித்துப் பாருங்கள்! அவரோ வாலிபர்! தாங்களோ கன்னிப் பெண்! இரவிலே உம்மை அவர் பார்க்க வருகிறேன் என்றால்—எப்படி அதற்கு நீங்கள் சரியென்று சம்மதம் தரலாம்?”

“இதென்னடி பைத்தியக்காரியைப்போல பேச ஆரம்பித்துவிட்டாய்? இரவு வருகிறேன் என்றார் அவர்! காத்திருப்பேன் என்றேன் நான்! எதற்காக அப்படிச் சொன்னேன்? அந்த வாலிபரை இரவிலே வர அனுமதித்ததின் காரணம் என்ன? அவரது இரகசியங்களை அறியவேண்டும் என்ற நோக்கத்தினால்தானே!’

‘நோக்கம் எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும் — விளைவைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்க வேண்டாமா?’

‘எத்தனை ஆண்டுகள் வேண்டுமானாலும் நீரிலே இருக்கலாம் கருங்கல்—அது ஒன்றும் மண்ணாங்கட்டியைப் போலக் கரைந்துவிடாதடி!”

“கன்னிப் பெண்ணின் மனம் இருக்கிறதே, அது கருங்கல்லைப் போலக் கரையாததுமல்ல — மண்ணாங்கட்டியைப் போல, உடனே நீராகி விடுவதுமல்ல! அது ஒரு விசித்திரமான பொருளால் செய்யப்பட்டது! அது எப்பொழுது இறுகும் எப்பொழுது தளரும் என்ற இரகசியம், அந்தப் பெண்ணுக்கே தெரியாது! உள்ளத்தின் போக்கு இருக்கிறதே — அது ஒரு காட்டுக் குதிரையின் ஓட்டத்தைப் போன்றதம்மா! ஓட ஆரம்பித்து விட்டால், காடோ மேடோ — மலையோ பள்ளமோ — அதற்குத் தெரியாது! அந்தக் காட்டுக் குதிரையைப் போன்றதுதான், கன்னிப் பெண்ணின் மனமும்! அவளின் உறுதியும் வைராக்கியமும், ஒரு ஆண் அழகனின் புன்னகைக்கு எதிரே புகையாகிவிடும்!”

“என்ன உளற ஆரம்பித்துவிட்டாய்?”

“உளறவில்லை அம்மா, உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்! அதிலும் என் அனுபவத்தைச் சொல்கிறேன்! ஆண்களின் நாற்றமே கூடாதென்று, நான் எவ்வளவு பிடிவாதத்தோடு இருந்தேன் தெரியுமா? அவர் என் பக்கத்தில் வந்தபோது நெருப்பாய்ச் சுட்டேன், பேசியபோது பாம்பாய்ச் சீறினேன்! முடிவு என்னவாயிற்று? ஏதோ ஒரு மாயசக்தி, என்னை அவர் மடியில் துவளும்படிச் செய்துவிட்டது! இந்தப் போர் வந்து அவர் சாகும் வரை, இந்த உலகமே அவரென்று தான் நான் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்!”

“அந்தப் பழைய கதையெல்லாம் இப்பொழுது எதற்கடி?”

“காரணத்தோடுதான் சொல்கிறேன், அம்மா! சோலையப்பனை நீங்கள் இரவில் இங்கு வர அனுமதித்தது தவறு!”

“அதிலே தவறு ஒன்றுமில்லை— தலைபோவது ஒன்றுமில்லை! சிதாரி, இந்தச் செந்தாமரை யார் என்று உனக்குத் தெரியாது!”

நீங்கள் யார் என்று அறிந்திருப்பதினால்தான் — இவ்வளவு வேதனை எனக்கு உண்டாகிறது அம்மா! தங்கள் அந்தஸ்த்து என்ன, அழகு என்ன, அப்படிப்பட்ட தாங்களா

வேவுகாரியாக மாறுவது? தங்கள் இலட்சியம் என்ன, திட்டம் என்ன —அவற்றை யெல்லாம் மறந்து விட்டு, இப்படிச் சுற்றலாமா? இப்பொழுது நீங்கள் ஆடுவது இருக்கிறதே, அது மிகவும் ஆபத்தான விளையாட்டு அம்மா! எவ்வளவோ சகித்தேன்-சகிக்க முடியாமல்தான் இன்று மனதிலுள்ளதைக் கொட்ட ஆரம்பித்துவிட்டேன்! சறுக்கு நிலத்தில் கண்ணும் பூச்சி ஆடுகிறீர்கள் — கடைசியில் நீங்களே சறுக்கிவிழப் போகிறீர்கள்?''

"இதென்னடி, பைத்தியக்காரியைப்போல ஏதேதோ உளற ஆரம்பித்துவிட்டாய்?''

"அப்படித்தான் தோன்றும் அம்மா, இப்பொழுது! பிறகு உங்கள் செயலுக்காக நீங்களே வருத்தப்படப் போகும் நாள் வரும்!''

"சாபமா தருகிறாய்?''

"சாபத்திலே நம்பிக்கைகொள்ள நான் என்ன பர்ணசாலையில் வளர்ந்தவளா—அல்லது ரிஷியை மணந்தவளா? எச்சரிக்கை செய்கிறேன் அம்மா, எச்சரிக்கை செய்கிறேன்! உங்கள் பருவ எழிலைக் காட்டி, பலரை மதிமயங்கச்செய்து, தூமகேதுவின் பலிபீடத்தில் சாய்த்திருக்கிறீர்! அப்படிப்பட்டவர்களிலே ஒருவனைக் கருதியே, தூமகேதுவும் தாங்களும் சோலையப்பனின்மீது பார்வையைச் செலுத்தியிருக்கிறீர்கள்! சோலையப்பன்யார்? ஆளவந்தாரின் மகன்! ஆளவந்தார் யார்? ஒவ்வொரு நல்லவனின் இதயத்திலும் நிலைத்துவிட்டிருக்கும் உத்தமர்! அத்தகைய உத்தமரின் மகனிடத்தில் நீங்கள் மோதப் பார்க்கிறீர்கள்! அதன் விளைவாகத் தாங்களும் தூமகேதுவும் அழிவையும் அவமானத்தையும் அடையப் போவதென்னமோ நிச்சயம்! எவ்வளவு கொடுமைகள் செய்தாலும் சகித்துக்கொண்டுபோக, மக்கள் ஒன்றும் ஆட்டுமந்தை அல்ல என்பதை, நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்!''

"முட்டாளே! ஆட்டுமந்தையை விடக் கீழானவர்களடி மக்கள்—இல்லாவிட்டால் தூமகேதுவின் அட்டகாசங்களுக்குப் பணிந்து போவார்களா?''

"தினந்தினம் எரிமலை கனல் கக்கிக்கொண்டு இருப்பதில்லை! என்றைக்காகிலும் ஒரு நாள் கக்கும்—அவ்வளவுதான் சகலமும் சாம்பலாகிவிடும்! இன்று பணிந்துபோகிறார்கள் மக்கள் என்கிறீர்களே—இப்படியே என்றைக்கும் பணிந்து போவார்கள் என்று எதிர்பார்க்காதீர்கள்—ஒருநாள் வரும் — அன்று ......

'தூமகேதுவும் நானும் பஸ்மீகரமாகிவிடுவோம்- அவ்வளவுதானே?'

'ஏனம்மா இவ்வளவு கோபம்? நல்லதை நான் சொல்கிறேன்!'

'கெட்டவளுக்கு நல்லது பிடிக்காதடி! கிளிக்குக் கனி பிடிக்கும், புலிக்கு இரத்தம்தானே பிடிக்கும்? நான் கெட்டவள்—என்னை மக்கள் கோபத்தால் கிழித்துப் போடப் போகிறார்கள்! அந்த நாளை நானே எதிர்பார்க்கிறேன்-போதுமா?'

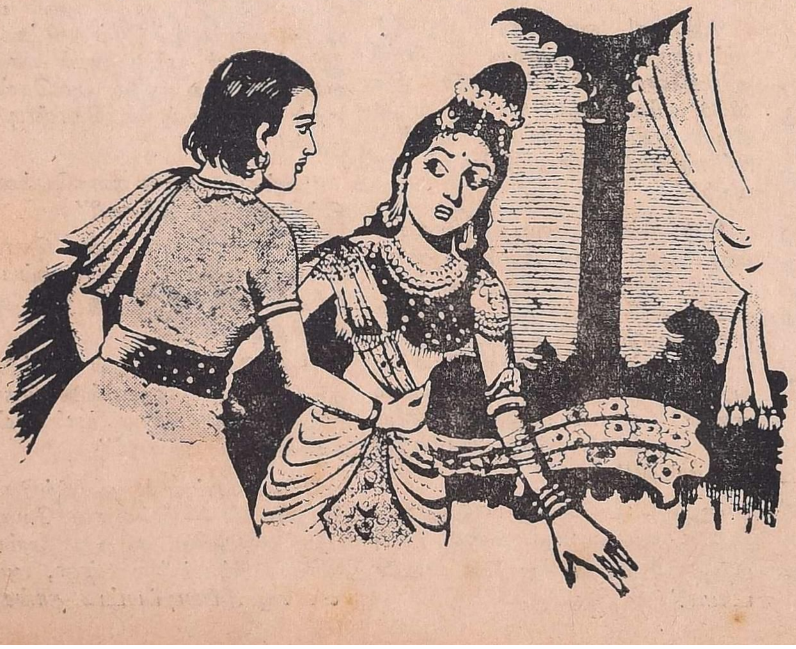

'மன்னித்துவிடுங்கள், அம்மா! இவ்வளவு ஆத்திரம் தங்களுக்கு வரும் என்று தெரிந்திருந்தால்—நான் வாயைத் திறக்கவேமாட்டேன்! உங்களைக் கேட்க. இந்த மதுரையில் யார் இருக்கிறார்கள்! தங்கள் இலட்சியத்தை நினைவு படுத்த வேண்டியது, என் கடமை என்று எண்ணினேன். அதனால் ஏதேதோ சொல்லிவிட்டேன்! மன்னித்துவிடுங்கள் அம்மா! என்று சிதாரி கண்ணீர்விட்டாள்.

அவளது கண்ணீரைக் கண்டதும், செந்தாமரையின் மனம்இளகிவிட்டது. சே சே, இவளிடத்தில் இவ்வளவு கோபித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது என்றெண்ணி, வருத்தமடைந்தாள்.

'வருந்தாதே சிதாரி, ஏதோ கோபத்தில் சொல்லிவிட்டேன்! இந்த மதுரையில் இன்று உன்னைத் தவிர, எனக்கு வேறு யாரடி துணையிருக்கிறார்கள்? அறிவு சொல்ல வேண்டியவளும் அதட்டவேண்டியவளும் அணைக்கவேண்டியவளும் நீதானே—அது தெரியாமல் பேசிவிட்டேன்! வருந்தாதே, சிதாரி!' என்று சோகமான குரலில் சொல்லிக் கொண்டே, தோழியின் கண்ணீரைத் துடைத்தாள், செந்தாமரை.

அந்த நேரத்தில் தெருக் கதவு தட்டப்படும் சப்தம் கேட்கவே, 'சிதாரி, அவர் வருகிறார் போலிருக்கிறது! போய்க் கதவைத் திற என்று சொல்லிவிட்டு, ஆடை அலங்காரங்கள் சரியாக இருக்கின்றனவா என்று ஒருதரம் கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டாள்.

ஆளவந்தார் என் குலத்தின் வைரி; அந்த விரோதியின் மகனை அழிக்க வேண்டியது, என் கடமைகளில் ஒன்றாகும்! விட்டில் பூச்சிகள் கோடியைச் சாகடிப்பதிலா வீரம் இருக்கிறது? அழித்தாலும் ஒன்றை அழிக்கவேண்டும்—அது சிங்கமாக இருக்கவேண்டும்!' என்று நினைத்தவளாய், மாடிப்படியில் எட்டிப்பார்த்தாள்.

முன்னே சிதாரியும், பின்னே சோலையப்பனுமாக படிகளில் ஏறி வருவதைக் கண்டதும், 'வணக்கம் வரவேண்டும்!' என்று புன்னகையோடு செந்தாமரை கூறினாள்.

'அட அட! முக்கியமான ஒன்றைச் சிதாரியிடம் சொல்ல மறந்து

தம்பி

உன்னல் முடியும்!

உன்னிடம் ஒரு பாட்டுப் பாடிக் காட்டவேண்டும் என்று ஆவலாக இருக்கிறது; ஆனல் துணிவுவர மறுக்கிறது; என்னிடம் இத்தனைப் பரிவும் பாசமும் கொண்டுள்ள உனக்குச் சங்கடத்தைத் தந்திட மனம் இடந்தரவில்லை. ஆகவே பாட்டுபற்றிக் குறிப்பு மட்டும் தருகிறேன்.

"சிதம்பர தரிசனமா! நீ அதைச் சிந்திக்கப்போமா......"

என்ற ஒரு பாட்டு உண்டு; **நந்தனர்** பற்றிய பாடல். அந்தப் புத்தகம் கிடைத்தால், படித்துப்பார், தம்பி! பாடக்கூடியவர்களைப் பாடச்சொல்லிக் கேட்டுப்பார்; சுவையான சந்தம்! இனிமையாக இருக்கும், இசைக்கு ஏற்ற குரல்வளம் உள்ளவர்கள் பாடினல்.

பாட்டின் கருத்து பற்றித்தான் நான் இப்போது கூற முற்படுகிறேன்.

சேரியில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த சீலமிக்க நந்தனருக்குச் சிதம்பரம் சென்று ஆடலரசனைத் 'தரிசனம்' செய்திட வேண்டும் என்ற ஆர்வம்; மிகுதியாக.

"தில்லை அம்பலத் தலமொன் றிருக்குதாம்
அதைக் கண்டபேர்க்கு
ஜனனமரண பிணியை அறுக்குதாம்"

என்று மனம் உருகிய நிலையில் வேதியர்முன் பாடி

"போய்வர உத்தாரம் தாரும் ஐயனே!"

என்று கேட்கிருர். அய்யர், நந்தனரின் ஆண்டை; ஆகவே அவருடைய உத்திரவு தேவைப்படுகிறது. அப்போது 'வேதியர்' அனுமதி மறுப்பதற்காக என்று அமைந்துள்ள பாட்டு நான் துவக்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளது.

சிதம்பர தரிசனமா? நீ அதைச் சிந்திக்கப்போமா!

என்று கேட்பது மட்டுமல்ல, நந்தனர் என்னென்ன செய்து காலந்தள்ள வேண்டும், எது முறை, எவை அவருக்கென்று ஏற்பட்டுள்ள 'நியதி' என்று விளக்கமாகவும் 'வேதியர்' எடுத்துரைக்கிருர்.

காடு கழனியை உழுதிடு
கள்ளுத் தண்ணியைக் குடித்திடு
காடன் மாடனைக் கும்பிடு

என்ற கருத்துப்பட, நந்தனருக்காகவென்றே சாஸ்திரமும் சம்பிரதாயமும் வகுத்து வைததுள்ள முறைகளை எடுத்துக் கூறுகிருர் வேதியர்.

அந்த வேதியரின் நினைவுதான் வருகிறது, தம்பி! காமராஜர் நம்மைப்பற்றிச் சின்னட்களுக்கு முன்பு பேசியதனை அறிந்தபோது.

கடவுளை எதிர்த்துப் போரிடு
பார்ப்பன ஒழிப்பை நடத்திடு

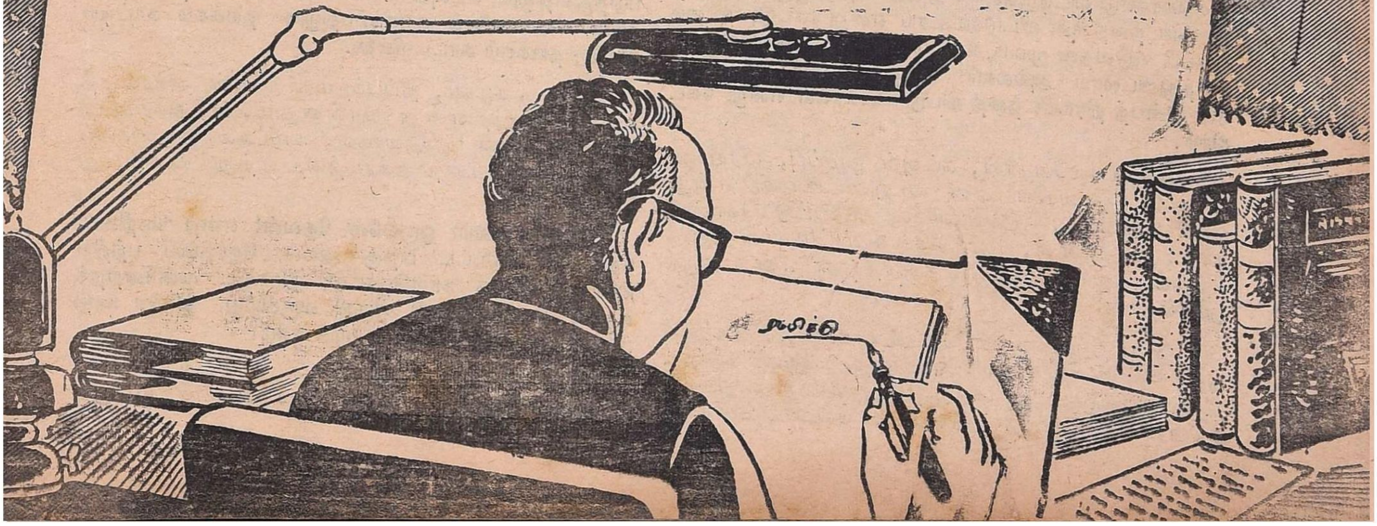

இவைகளை விட்டுவிட்டு, தேர்தலிலே ஈடுபடுவதா! காங்கிரசை எதிர்ப்பதா! ஆட்சியிலே அமர்ந்திட முனைவதா!—என்று கேட்கிறார்.

நாம் எதைச் செய்யக்கூடாது என்பதனையும் கூறுகிறார், எதையெதைச் செய்திட வேண்டும் என்பதனையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார். அவ்வளவு அக்கறை; நம்மிடம்!

இன்பத் திராவிடம் கேட்பதை விட்டுவிட்டார்கள்! கடவுளை ஒழிப்பதை விட்டுவிட்டார்கள்! பிருமண எதிர்ப்பை விட்டுவிட்டார்கள்! கொள்கைகளை விட்டுவிட்டார்கள்! என்று கோபத்துடன் பேசுகிறார்; பேசுகிறாரா? ஏசுகிறார்; எரிச்சல் காரணமாக.

அந்தக் கொள்கைகளை விட்டுவிட்டார்களே என்று கடுங்கோபங்கொண்டு, அந்த மதியிலிகள் விட்டுவிட்டால் என்ன, இதோ நான் இருக்கிறேன், அறிவுக்கரசன்! ஆற்றல் மிக்கோன்! நான் இனி அந்தக் கொள்கைகளை ஆதரிக்கத் தலைப்பட்டுவிட்டேன்! அவனியோரே! இதனை அறிந்துகொள்ளுங்கள்! என்றுகூறி, துந்திபி முழங்கட்டும்! என்று கட்டளையிட்டுவிட்டு, சல்லடம் கட்டிக்கொண்டு, தோள் தட்டி, துடைதட்டிக் கிளம்புகிறாரோ, களம் நோக்கி இந்த வீராதிவீரர் என்று கேட்கிறாயோ, தம்பி! இல்லை! இல்லை! அவர் எப்போதும்போல,

ஓட்டு வேட்டை நடத்துவார்

ஆட்சியை அமைப்பார்.

பராக்குக் கூறிடுவோர் புடைசூழ பவனி வருவார்!

இலட்ச இலட்சமாக நிதி திரட்டுவார்.

நம்மைத்தான் செய்யச் சொல்கிறார் 'ஒழிப்பு' வேலையை!

ஏன்? அந்த வேலைகளில், அந்தக் கொள்கைகளிலே அவருக்கு அவ்வளவு விருப்பமோ என்று கேட்பாய். விருப்பம் அல்ல; விருப்பம் இருந்தால், யார் செய்தாலும் செய்யாது விட்டிடினும், இதோ நான் செய்தே முடிப்பேன், செய்து முடித்திடாமல் ஊண் உறக்கம் கொள்ளேன் என்று சூளுரைத்தல்லவா கிளம்புவார், வாளை உருவிக்கொண்டு. விருப்பம் அல்ல, நம்மை அவர் உசுப்பி விடுவதற்கான காரணம்.

இன்பத் திராவிடம் கேட்டிடுவோர், தேர்தலிலே ஈடுபட முடியாது. அப்படி ஒரு சட்டத்தை உருவாக்கி வைத்துக்கொண்டு விட்டிருக்கிறார் அல்லவா, அதனால், இன்பத் திராவிடத்தை ஏன் விட்டுவிட்டாய் என்று கேட்டு, நம்மை உசுப்பி விடுவதன் மூலம், தேர்தலிலே நாம் ஈடுபடுவதைத் தடுத்துவிடலாம் அல்லவா! அந்தத் தந்திர புத்தியால், ஏன் இன்பத் திராவிடத்தை விட்டு விட்டீர்கள் என்று கேட்கிறார்.

அதுபோலவேதான், கடவுள் ஒழிப்பு, பிராமண எதிர்ப்பு இவைகளை ஏன் விட்டுவிட்டீர்கள் என்று இவர் கேட்பது, இவைகளிலே ஈடுபட்டுக்கொண்டு காலந் தள்ளுங்கள், தேர்தலிலே ஈடுபட்டு என் ஆதிக்கத்துக்கு ஆபத்தை உண்டாக்காதீர்கள் என்ற கருத்துடன்தான்.

இன்பத் திராவிடம் கேட்கிறார்கள் இந்த கழகத்தார்; ஆனால் இவர்கள் கேட்பதை, ஆட்சி மன்றத்தினர் ஒருவர்கூட ஆதரிக்கவில்லை; என்று கூறுவார், ஏனெனில், இன்பத் திராவிடம் கேட்பவர்கள்தான் தேர்தலிலே ஈடுபடக்கூடாது என்று சட்டம் இருக்கிறதே!

கடவுளை எதிர்த்திடும் கயவர்கள், பார்ப்பனரைப் பழித்திடும் பாதகர்கள், இவர்களையா ஆதரிப்பது என்று ஒரு போடுபோட்டு, தேர்தலிலே நம்மைத் தாக்கித் தகர்த்திடலாமல்லவா! அந்த நைப்பாசை.

ஆகவேதான், நந்தனுருக்கு வேதியர் சொன்ன விதமாக நம்மைப் பார்த்துச் சொல்கிறார், நாடாளும் வாய்ப்பை இழந்துவிட வேண்டிவந்து விடுமோ என்ற நடுக்கம் கொண்டுள்ள காமராஜர், ஏன் கொள்கைகளை விட்டுவிட்டீர்கள் என்பதாக.

தோட்டம் காடு பார்த்துக்கொண்டு, மாடு கன்றுகளைக் கவனித்துக்கொண்டு கிராமத்திலே இருந்துகொண்டு, கோயில் குளத்தை வலம் செய்துகொண்டு நிம்மதியாகக் காலந் தள்ளுவதை விட்டுவிட்டு, இங்கு ஏனடா வந்தாய்! என்று கேட்பது உண்டல்லவா, அண்ணன், தம்பி பட்டணம் வந்தது கண்டால். அதுபோலப் பேசுகிறார் காமராஜர். அவர் பேச்சு எனக்குக் கோபத்தைக் கிளறவில்லை; மாறாக சிரிப்பைத்தான் மூட்டுகிறது.

> வெட்டவெளியிலே நின்றுகொண்டு அது சொத்தை இது சோடை என்று பேசிக்கொண்டிருப்பானேன்—வந்து பாருங்களேன் சட்டசபைக்கு! நின்று பாருங்களேன் தேர்தலுக்கு! கேட்டுப் பாருங்களேன் ஓட்டுகளை!! என்றெல்லாம் முன்பு சொன்னார்! இப்போதோ, இந்தப் பாவிகள் ஓட்டு கேட்க முனைவதால் நமது ஆதிக்கத்திலே ஓட்டையும் ஓடிசலும் விழுந்து விடுகிறதே என்ற கிலிகொண்டு, ஏன் தேர்தலிலே ஈடுபடுகிறீர்கள், கடவுள் ஒழிப்பு, பிராமண எதிர்ப்பு ஆகியவைகளை ஏன் விட்டுவிட்டீர்கள் என்று கேட்கிறார்.

கடவுளை ஒழிக்கட்டும், பரவாயில்லை, பிராமண எதிர்ப்பு நடத்தட்டும் பரவாயில்லை; தனி நாடு கேட்கட்டும் பரவாயில்லை, பாவிப் பயல்கள் 'ஓட்டு' அல்லவா கேட்கிறார்கள், நமது ஒய்யார வாழ்வுக்கு அல்லவா உலைவைத்து விடுவார்கள்போல இருக்கிறது என்ற அச்சம் பிடித்தாட்டும் நிலையில் பேசுகிறார்.

அன்றும் இன்றும், தம்பி! கடவுள் ஒழிப்பு எனும் காரியத்திலே தி. மு. கழகம் ஈடுபட்டதில்லை; ஆனால் கடவுள் பெயர் கூறிச் செய்யப்படும் கபட நாடகங்களை அம்பலப்படுத்துவதிலும், கடவுள் பெயர் சொல்லிக் காதகர் செய்திடும் கயமைகளைக் கண்டிப்பதிலும் தயக்கம் காட்டியதில்லை; தயக்கம் காட்டவில்லை.

தி. மு. கழகம், தீப்பந்தம் எடுங்கள் அக்ரகாரத்தைக் கொளுத்த என்று சொன்னதுமில்லை, அக்ரகாரத்திலுள்ளவர்கள் 'பூதேவர்கள்,' நாம் அவர் அடிவருடப் பிறந்தவர்கள் என்ற அக்ரமத்தை ஏற்றுக்கொண்டதுமில்லை.

ஒன்றே குலம்! ஒருவனே தேவன்! என்ற நெறியை, தேர்தலில் ஈடுபட்ட பிறகு அல்ல, தேர்தலைப் பற்றிய நினைவே எழாத நாள்தொட்டு, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மேற்கொண்டு ஒழுகி வருகிறது. இதனை நாடு அறியும், நல்லோர் பாராட்டியுமுள்ளனர்.

தி. மு. கழகம், திராவிடர் கழகத்தைப்போல, கடவுளின்மீதும், பிராமணர்மீதும் போர் தொடுத்துக்

கொண்டு இருந்திடாமல், காங்கிரஸ் எதேச்சாதிகாரத்தின்மீது போர் தொடுத்திருக்கிறதே, அதற்குத் தேவைப்படும் வல்லமையும் வளர்ந்துகொண்டு வருகிறதே, அந்தப் போரிலே வெற்றி கிட்டுவதற்கான குறிகளும் பளிச்சிட்டுக் கொண்டுள்ளனவே என்பதைக் காணும்போது பெரியவர் கடுங்கோபம் கொள்கிருர்.

> அவருடைய நோக்கம் மக்களிடம் தோழமைத் தொடர்புகொண்டு, நாடெங்கும் நல்ல முறையிலே பரவி வளர்ந்துள்ள தி. மு. கழகத்தை, தேர்தல் களத்தை விட்டு, திசை திருப்பி விடவேண்டும் என்பதாகும்.

ஆலவட்டங்களுக்குத்தான் கணக்குப் புரிவதில்லை; அவருக்குக் கணக்குப் புரிகிறது.

ஐம்பத்திஆறு இலட்சம்

முப்பத்திநாலு இலட்சம்

என்ற அளவிலேதான் 1962.ல் ஓட்டுகள் விழுந்துள்ளன, காங்கிரசுக்கும் கழகத்துக்கும் என்பது.

இந்தக் கணக்கு கிளப்பிவிடும் கிலி காரணமாகவே அவர் நம்மை வேறு வேலைகளைப் பார்த்திடுவதுதானே என்கிருர்.

> நாட்டிலே ஜனநாயகத்தை நிலைநாட்டுவது என்பதும்,
>
> காங்கிரஸ் எதேச்சாதிகாரத்தை வீழ்த்துவது என்பதும்,
>
> காங்கிரசுக்கும் பணக்கார வர்க்கத்துக்கும் ஏற்பட்டுவிட்டிருக்கிற எழுதாத ஒப்பந்தத்தைக் கிழித்து எறிவது என்பதையும்,
>
> திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், தனது கொள்கையாக, வேலைத் திட்டமாக மேற்கொண்டு விட்டிருக்கிறது.
>
> திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்த வேலைத் திட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடத்திச் செல்லத்தக்க வலிவும் வாய்ப்பும் பெற்றிருக்கிறது.

இந்த உண்மை காமராஜருக்கு நன்ருகப் புரிகிறது, எறிச்சல் பிறக்கிறது, துடிக்கிருர்; நம்மைத் தூற்றுவதன் மூலம் அந்த அரிப்பை அடக்கிக் கொள்ளப் பார்க்கிருர்.

தம்பி! அரிப்பு எடுத்த நிலையினர், என்னென்ன செய்து அந்த அரிப்புத் தொல்லையைப் போக்கிக்கொள்ள முனைவார்கள் என்பதைப் பார்த்தாலே வேடிக்கையாக இருக்கும்; அதிலும் நல்ல கோடைகாலத்தில், முதுகுப்புறத்திலே அரிப்பு எடுத்துவிட்டால், பாவம், நெளிவான், வளைவான்; கையை வளைத்து அரிப்பு எடுத்த இடத்தருகே கொண்டு செல்வான்; முடியாமற் போய்விடும்; விசிறிக்காம்பைக் கொண்டு கீறிப்பார்த்திடுவான்; எந்த இடத்தில் அரிப்பு எடுக்கிறதோ அந்த இடத்தருகே விசிறிக் காம்பு செல்லாது; மேலும் துடிப்பான்; கொஞ்சம் சொரிந்து விடுங்கள் என்று யாரிடமாவது கெஞ்சுவான்; அவர்களும் எந்த இடத்தில் அரிப்பு எடுக்கிறது என்பதை அறிந்து பக்குவமாகச் சொரிந்துவிடவில்லை என்ருல், கூச்சத்தைத் துரத்திவிட்டு, சுவற்றிலே போய், தேய்த்துக்கொள்வான்; அரிப்புத்தீருமட்டும்; இரத்தம் கசிகிறவரையில்! பார்க்கவே பரிதாபமாக இருக்கும்.

உடல் அரிப்புக்கே இந்தப்பாடு, இந்தத்தவிப்பு என்ருல், உள்ளத்து அரிப்பு ஏற்பட்டு விட்டால், தவிப்பு எப்படி இருக்கும் என்பதைச் சொல்லவா வேண்டும். காமராஜர் அந்தத் தவிப்பு தவிக்கிருர்; பாபம். அவருடைய சமீபகாலப் பேச்சுகள்—

> அவர் அடைந்துள்ள உயர்ந்த நிலை
>
> அவருக்கு இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் வல்லமை
>
> அவருக்குக் கிடைத்திருந்திருக்கவேண்டிய அனுபவம்
>
> அவருடைய கட்சியிடம் அவருக்கு இருக்க வேண்டிய நம்பிக்கை

ஆகிய எதற்கும் ஏற்றதாகவோ பொருத்தமானதாகவோ காணேம். ஒரே தூற்றல்! எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்ற பேச்சு! எல்லாம் எனக்குத் தெரியும் என்ற போக்கு! எவனுல் என்ன ஆகும் என்ற கேள்வி! என்ன செய்துவிடுவேன் தெரியுமா என்ற மிரட்டல்!

எல்லாம் அவருக்கு ஏற்பட்டுவிட்டுள்ள மன அரிப்பின் விளைவு! அதனுல்தான் தம்பி! எனக்கு அவரிடம் கோபம் வரவில்லை; பச்சாதாபம் பிறக்கிறது.

ஜனதா ஆயுர்வேத வைத்தியசாலை
JAVS
உரிமையாளர்
M. அமீர்பாட்சா
மதராஸ் ஸ்டேட் சோல் ஏஜண்ட்
54, சோலைஹால்ரோடு. • திண்டுக்கல்.

ஏஜன்சி இல்லாத ஊர்களுக்கு ஏஜன்சி தேவை!

எங்களிடம் கோல்டன் டானிக் [பேட்டன் டானிக்] தசமூலாரிஷ்டம், பிரசாதிக்கசுதா, பாலாமிருதம், சுதாமிருதம், கதலிக்கல்பம், செவனப்பிரகாசம், ரதிரமனன், ஆஸ்த்துமா, க்ஷயம், டி. பி. இவைகளுக்கு சிறந்த லேகியம்

‘கருங்குரங்கு ரஸாயனம்’

மற்றும்

‘மதுகாசவம்’

முதலிய ஆயுர்வேத மருந்துகளும் கிடைக்கும்.

ஏஜன்சிகளுக்கு நல்ல கமிஷன் கொடுக்கப்படும்.

எவ்வளவு பெரிய இடத்திலே அமர்ந்திருக்கிறார்; என்றாலும் எவ்வளவு பதைக்கிறார், பதறுகிறார், படபடக்கிறார்.

அமைச்சர்கள், நிரம்பிய அணிவகுப்பு!

கோடீஸ்வரர்கள் கொடி பிடிக்கிறார்கள்.

கொலு மண்டபத்திலே இலட்சாதிகாரிகள் சாமரம் வீசுகிறார்கள்.

கேட்டதும், எந்த அளவுப் பணமும் கொட்டிக் கொடுக்க முதலாளிகள் காத்துக் கிடக்கிறார்கள்!

அவர் பாதையிலே புழுதி இருந்தால் பாதம் அழுக்காகிவிடுமே என்று பயந்து பரிவு காட்டித் தமது பட்டாடையை விரிக்கிறார்கள், இதன் மீது நடந்து செல்லுங்கள் என்று!

பத்து மோட்டார், முன்னாலே! பத்து, பின்னாலே; படகு மோட்டாரிலே இவர்! வைர மோதிரக்காரர்கள், பக்கத்தில்! ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவிட்டுப் போடப்பட்ட அலங்கார வளைவுகள்! சர்க்கார் சிப்பந்திகள் இரவெல்லாம் கண் விழித்துக்கொண்டு வேலைசெய்து எழில்கூட்டித்தந்த மேடை அமைப்புகள்!

மாளிகைகளிலே விருந்து! மகோன்னதமான வரவேற்பு! வைபவம்!

ஆண்டு பல செலவிட்டு மருத்துவம் கற்றுக்கொண்ட வித்தகர்கள், அவர் எடுத்துக் கூறும் பொருளற்ற பேச்சைப் பொறுமையாகக் கேட்டுக்கொள்கிறார்கள்.

அரசியல்—பொருளாதாரம்—ஆகிய துறைகள் பற்றிய ஆய்வுரை நடத்தியவர்கள் அவர் தரும் 'அறிவுரை' கேட்டு, இதுபோலப் பேருரை ஆற்றியவர் பலகாலும் படித்த கல்லூரிகளிலே இருந்ததில்லையே!! என்று கூறிடக் கூட ஒருப்படுகிறார்கள்.

இவ்விதமான ஏற்றம்! இந்த மேலிடம்!! இதிலே இருந்துகொண்டு, பாவம் அவர் தமது இயல்பை மறந்திட முடியாமல், தூ! தூ! சே! சே! என்ற அவருடைய தனிச் சிறப்பைத்தான் விளக்கிக் காட்டிக்கொண்டு வருகிறார் என்றால், தம்பி! பரிதாபமாகத்தானே இருக்கும்!

கெம்பீரமான யானை! அதன் மீது உயர்தரமான அம்பாரி! அதிலே அமர்ந்துகொண்டு பவனி வந்து கொண்டிருக்கும்போது, வழியிலே நிறுத்து! நிறுத்து! என்று ஊர்வலத்தை நிறுத்தச் செய்து கீழே குதித்து, அங்கு சிதறிக் கிடக்கும் ஈச்சம் பழங்களை எடுத்து வாயிலே போட்டுக் குதப்பிக் கொண்டே, என்ன சுவை! என்ன சுவை! என்று கூறிக் குதூகலித்திடின், பார்ப்போர் என்ன எண்ணுவர்! பாவம்! எல்லாச் செல்வமும் இருந்தும், இப்படி இருக்கிறதே மனம்!! —என்று எண்ணிப் பரிதாபப்படுவர்! வேறென்ன செய்வர்!

காமராஜரிடம் உள்ளன்புகொண்டவர்கள்கூட, அவர் இத்தனை மேலான இடம் சென்றும், தரத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டுத் தாறுமாறாகப் பேசுகிறாரே என்று வருத்தப்படுவார்கள்.

தொத்தலும் வத்தலுமாக உள்ளதுகள் மட்டுமே 'பெரியவர்' நம்ம 'பாணி'யைப் பழகிக்கொண்டுவிட்டாரே என்று எண்ணிக் களிநடமிடக்கூடும்.

தம்பி! காமராஜருக்குக் கிடைத்துள்ள வசதிகளில் நூற்றிலே ஒரு பாகம் நமக்குக்கிடைத்தாலும் போதும், நாம் கண்டபடி பேசிடாமல், காரியத்தைக் கன கச்சிதமாக முடித்துக்கொண்டிட முடியும்.

நமக்கு உள்ள வசதிக் குறைவுகளை நாடறியும்.

கனதனவான்கள் நம்மிடம் இல்லை; இருக்கவேண்டுமென எதிர்பார்க்கவும் உரிமை இல்லை, நியாயமுமில்லை.

நமது கூட்ட மேடைகளிலே வந்து அமருகிறவர்கள் அனைவருமே உழைத்தால் மட்டுமே பிழைக்கக் கூடியவர்கள். நிலபுலம் பற்றி, வட்டி வாடகைபற்றி, பேசிக்கொண்டிருக்கக் கூடியவர்கள். வைரக் கடுக்கன்களும், வெள்ளிப் பூண்போட்ட தடி பிடித்து நடப்பவர்களும், பாண்டியாக்குகளும் ப்யூக்குகளும், பண்ணைகள் கொண்டோரும் பர்மிட் பெற்றோரும் நம்மிடம் இல்லை. மாதச் சம்பளக்காரர்கள், தினக்கூலி பெறுவோர், வாடகை வீட்டிலே வசிப்பவர்கள், பெட்டிக் கடை நடத்துபவர்கள், மூட்டை சுமந்து விற்பவர்கள், இப்படிப்பட்ட உழைக்கும் உத்தமர்கள் நம்மிடம். எடு அரை இலட்சம் என்று கேட்டால், கொடுத்தேன் இப்போதே என்று கூறக் கூடியவர்கள் அல்ல; கொளுத்து அரசியல் சட்டத்தின் மொழிப் பிரிவை என்று கழகம் கட்டளையிட்டால், இதோ! இப்போதே! என்று ஆர்வத்துடன் கூறிச் செயலாற்றும் செம்மல்கள்! நாம் யானைமீது அம்பாரி அமைத்து அதிலே அமர்ந்து பவனி வந்து அரசபோகம் அனுபவித்திடுவோர் அல்ல; உச்சி வேளையில் கால் கடுக்க, மண்டையிலே வெப்பம் தாக்க, வியர்வை பொழிய, கல்லும் முள்ளும் நிரம்பிய பாதையிலே நடந்துசென்றிடுவோர்.

என்றாலும், நாம் நமது பேச்சிலும் செயலிலும் ஒரு தரம் இருக்கவேண்டும், ஒரு கண்ணியம் இருக்கவேண்டும், பொறுப்பும் பண்பும் இருக்கவேண்டும் என்பதிலே மிக்க கவலை எடுத்துக் கொள்கிறோம். காமராஜரோ, யானைமீது அம்பாரி கட்டி அதில் அமர்ந்து பவனி வருபவன், பாதை ஓரத்திலே உள்ள பழத்தை எடுக்க யானையை நிறுத்திவிட்டுக் கீழே குதித்திடும் போக்கினராகிறார். ஏனோ, பாவம்!

தி. மு. கழகத்தாருக்கு மானம் இல்லை என்கிறார்.

தி. மு. கழகத்தார் கூலிகள், காலிகள் என்று ஏசுகிறார்.

தி. மு. கழகத்தார், ஆச்சாரியாருக்கு அடிமையாகிவிட்டார்கள் என்று தூற்றுகிறார்.

தமிழக மக்களில் முப்பது இலட்சத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் எந்தக் கழகத்திற்குத் தமது ஆதரவைத் தந்திருக்கிறார்களோ, எந்தக் கழகம் தமிழக சட்டமன்றத்திலே அதிகாரம் பெற்ற எதிர்க்கட்சியாகப் பணியாற்றிடும் நிலை பெற்றிருக்கிறதோ, எந்தக் கழகம் தாய்மொழி காத்திட அறப்போர் நடாத்தி பல ஆயிரவர் சிறைக்கோட்டம் சென்று வாடிடவேண்டிய நிலையிலே கிளர்ச்சி நடத்திற்றோ, எந்தக் கழகத்தின் சொல்கேட்க ஒவ்வொரு நாளும் பல்லாயிரவர் ஆர்வத்துடன் தமிழகத்தின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் கூடத் திரண்டு வருகின்றனரோ, அந்தத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரை, மானமற்றவர்கள் என்று ஏசு

கிறார்; மதி கெட்டதால் அல்ல; மமதை அதிகமாகி விட்டதால்.

எடுத்தெறிந்து பேச, ஒன்றுக்கு ஒன்பதாகத் திருப்பித்தர, கடுமையும் கொடுமையும் நிரம்பியவார்த்தைகளை உமிழ்ந்திட, தி. மு. கழகத்தில் யாருமே இல்லை என்பதல்ல நிலை; நாம் பெற்றுள்ள வளர்ச்சியும் அடைந்துள்ள இடமும், பொதுமக்கள் தந்துள்ள ஆதரவும் நமது நினைப்பையும் நேர்த்தியானதாக்கி, பொறுப்பையும் உயர்த்தி இருப்பதாலே, இழிமொழி உமிழ்வது நமது தகுதிக்கு ஏற்றதல்ல என்ற தெளிவுடன் கழகத் தோழர்கள் நடந்துகொள்கின்றனர். அவரோ? மேலிடத்தில் தமக்கு இடம் கிடைத்துவிட்டதாலேயே எவ்வளவு தரக்குறைவான பேச்சையும் வீசலாம், நாடு தாங்கிக்கொள்ளும் என்ற துணிவுடன் பேசுகிறார்.

கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக இவருக்குப் பத்திரிகைகளிலே தரப்பட்டுள்ள அளவுள்ள, வகையுள்ள விளம்பரம்-மேய்ப்பு தேய்ப்பு-தி.மு. கழகத்திற்குக் கிடைத்ததுண்டா?

காமராஜர் நடக்கிறார்; காமராஜர் படுக்கிறார்; காமராஜர் படிக்கிறார்; காமராஜர் திறக்கிறார்; காமராஜர் சிரிக்கிறார்-என்ற இப்படிப் பல கோலங்களை நித்தநித்தம் இதழ்கள் காட்டிக் காட்டி இவரை ஊட்டி வளர்த்து வருவது போல-அதே அளவுகூட வேண்டாம், அதிலே நூற்றிலே ஒருபங்கு என்ற அளவேனும்-கழகத்துக்குக் கிடைத்ததுண்டா? இல்லை என்பதை எவரும் மறுத்திட முன்வர மாட்டார்கள். இன்றுவரையில் ஏழாம் பக்கம், மூன்றும், கலம், கடுகு எழுத்து என்ற அளவிலேதான் கழகத்தாரின் பேச்சு இதழ்களிலே வெளியிடப்படுகின்றன.

மூன்று மணிநேரம் வாதத்திறமையுடன் பேசியிருக்கலாம் கழகத் தோழர்; மூன்றே வரியிலே முடித்துவிடும், இதழ்கள்!

பேச்சுக்கு மதிப்பளிக்க மறுத்திடும் அதே இதழ்கள், அந்தப் பேச்சினை மக்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதிலே அக்கறைகாட்ட மனமில்லாத இதழ்கள், கழகக் கூட்டத்திலே ஒருபன்றி புகுந்துவிட்டால், அந்தப் பன்றிக்குக்கூட அக்கறை காட்டி, விளம்பரம் தேடிக்கொடுக்கின்றன! **இந்த நிலையிலே, கழகம் அடைந்துள்ள வளர்ச்சியைக் காணும்போதுதான், உண்மைக்கு மதிப்பளித்திடும் பண்பினர், கழகத்தைப் பாராட்டுகின்றனர்; அதன் வளர்ச்சி கண்டு வியப்படைகின்றனர்.**

எப்படி முடிகிறது இவர்களால் இந்த அளவு வளர்ச்சி அடைய என்பதுபற்றி ஆச்சரியப்படுவோர்களும்,

எந்தவிதமான வசதியுமின்றி எப்படி இவர்கள் இவ்வளவு பணபலம் படைத்த காங்கிரசை எதிர்த்து நிற்க முடிகிறது, தொடர்ந்து போரிட முடிகிறது, குறிப்பிடத்தக்க வெற்றிகளை ஈட்டிட முனைகிறது என்று கேட்டுக் கேட்டு, உண்மைக் காரணம் புரியாததாலே வியப்பிலாழ்ந்திடுகின்றனர்.

அதே நிலைதான், காமராஜருக்கு எரிச்சலையும் அருவருப்பையும், அடக்க முடியாத பொச்சரிப்பையும் அணைய மறுக்கும் வெறுப்பையும் கிளறிவிட்டுவிடுகிறது; அந்த எரிச்சலைப் போக்கிக்கொள்ளவே ஏதேதோ பேசுகிறார்.

எனக்குக் கழகத்திடம் பயம் இல்லை என்கிறார்; யாரும் இவரைப் பார்த்துக் கேட்கக்கூட இல்லை, கழகத்தைக்கண்டு பயமா உங்களுக்கு என்று; இவராகவே சொல்லுகிறார். ஏன்? இவரை மக்கள் பார்த்திடும் பார்வையே என்னமோபோல இருக்கிறது இவர்களுக்கு. நான் ஒன்றும் பயப்படவில்லை என்று கூறி, தனது 'தைரியத்தை' வார்த்தை அளவிலாவது மெய்ப்பித்துக் காட்டவேண்டிய நிலைக்குத் துரத்தப்படுகிறார்.

மற்றவர்களுக்குத் தைரியம் வருவிக்கும் நோக்கத்துடன்,

இந்தத்தடவை கழகத்தை ஒழித்துக் கட்டிவிடுவேன் என்றும்,

இந்தத்தடவை கழகத்துக்கு ஐந்து இடங்களுக்குமேல் கிடைக்காது என்றும்,

கழகம் ஆடி அடங்கிவிட்டது, அலுத்துக் கீழே விழுந்துவிட்டது என்றும், பேசுகிறார்.

அவ்வளவு பலம் இழந்துவிட்ட, மக்களால் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டுவிட்ட நிலையில் கழகம் இருப்பது உண்மையானால், ஏன் இவர் நாள் ஒன்றுக்கு ஊர் பத்து என்ற கணக்கில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கவேண்டும், பேசுகிற கூட்டம் அத்தனையிலும், கழகம்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருக்கவேண்டும்! விளக்கக் காணோமே!!

உருட்டி மிரட்டிப் பேசுகிறார், அடிபணிவோர் அகமகிழ; உள்ளமோ கொதிப்படைந்து கிடக்கிறது; நமக்கு இருப்பதுபோன்ற பதவிபலம், பணபலம், பத்திரிகைபலம் அற்றவர்கள், இந்த அளவுக்கு நம்முடன் போரிடுகிறார்களே, களத்திலே எந்த முனையிலும் அவர்கள் கச்சையை வரிந்துகட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார்களே, அவர்களுக்கு மக்களின் ஆதரவு ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் வளர்ந்தபடி இருக்கிறதே, அந்த வளர்ச்சியைக் குலைக்க நாம் எடுத்துக்கொண்ட சூழ்ச்சித் திறன் அவ்வளவும் பயனற்றுப்போயினவே, இப்படியே நிலைமை வளர்ந்தால், என்ன ஆகும், நாம் எங்கு துரத்தப்பட்டுவிடுவோம் என்று எண்ணுகிறார்; எரிச்சல் மூளுகிறது; அரிப்பைப் போக்கிக்கொள்ள, தேய்த்துக்கொள்கிறார், வேகவேகமாக.

தம்பி! இந்தத்தடவை விடமாட்டேன், வேரோடு பறித்துக் கீழே போட்டுவிடுவேன் என்று வீரம் பேசுகிறாரே, இதுவாவது புத்தம் புதிதா? இல்லை! பழைய பல்லவி!!

1957-லும் இதைத்தான் சொன்னார்; *1962*-லும் இதையேதான் சொன்னார்; இப்போதும் இதையே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்.

சென்னை மாநகராட்சி மன்றத் தேர்தலின்போதுகூட இதனைச் சொன்னார். தெருத்தெருவாகக் கூட்டம் போட்டுமட்டுமல்ல, வீடுவீடாக நுழைந்து. நடந்தது என்ன? நாடறியும்!

ஆகவே தம்பி! அவர் தூற்றுவதுபற்றி எப்படி நான் கவலைப்படவில்லையோ அதுபோலவேதான் அவர் மிரட்டுகிறாரே இந்தத் தடவை ஒழித்துக் கட்டிவிடுவேன் என்று, அதற்காகவும் நான் கவலைப்படவில்லை; தேவையுமில்லை.

அத்தனைப் பெரிய இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டவர், அத்தனைப் பண பலத்தைத் திரட்டிக் கொண்ட

வர், பத்திரிகைகளின் பிரசாரபலத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர், நம்மை எதிர்த்து நிற்பதற்காக, எவ்வளவு பாடுபடவேண்டி நேரிடுகிறது; காடு மேடு என்று பாராமல், பகல் இரவு என்று பாராமல், சுற்றிக் கொண்டிருக்கவேண்டி இருக்கிறது என்பதைக் கவனிக்கும்போதுதான், களிப்பு பொங்குகிறது! **கழகம் அவரை அத்தனை 'தண்டால்' போடவைக்கிறது என்பதை எண்ணிப் பெருமிதமேகொள்ளச் செய்கிறது.**

இந்தே இடங்கள் தானும், தம்பி! நமக்கு! 1967ல்!

அவ்வளவு திட்டவட்டமாகத் தெரிகிறது நமது எதிர்காலம்—இந்த அரசியல் ஆரூடக்காரருக்கு!!

ஆனால் அவர் அலைவதையும் அரற்றுவதையும் பார்த்தால், எப்படி இருக்கிறது.

கொண்டுவா கூர்மையான வாள்! என்று கேட்டிடும் வீரனை எந்த எதிரியை வீழ்த்த? என்று நண்பன் கேட்க, இதோ இதை வெட்டிடத்தான் என்று கூறி, உருட்டி வைக்கப்பட்டுள்ள வெண்ணெய் உருண்டையை அவன் காட்டினால், கை கொட்டிச் சிரிக்க மாட்டார்களா! அந்தச் சிரிபொலி எழுப்பித் தான் மக்கள் பழமொழி சமைத்தளித்தனர், வெண்ணெய் வெட்டிச்சிப்பாய் என்பதாக.

ஆத்திர மூட்டத்தக்க முறையிலே பேசிக் கொண்டு வருபவர், ஏன் சில கட்சிகள் காங்கிரசிடம் கோபித்துக்கொள்கின்றன என்ற ஒரு கேள்வியை அவரே எழுப்பி, அதற்கு அவரே விடை வீசி மகிழ்ந்து கொள்கிறார்.

ஏன் காங்கிரசிடம் கோபம் கொள்கிறார்கள்? ஊரிலெல்லாம் மின்சார விளக்குப் போட்டிருக்கிறோமே, அதனாலா? பள்ளிக்கூடங்களை நிறையக் கட்டியிருக்கிறோமே, அதனாலா? ஏழைகள் படிக்க வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறோமே, அதனாலா? என்ன காரணத்துக்காக சில கட்சிகள் காங்கிரசிடம் கோபித்துக் கொள்கின்றன என்று கேட்கிறார்.

நன்றி கெட்டவர்கள்! புத்தி கெட்டவர்கள்! ரயிலே இவர்களுக்கு இப்படி இருக்குமென்று நாம் தான் காட்டினோம்!! ஆறுகளைக் கட்டுப்படுத்தினோம்! ஆஸ்பத்திரிகள் அமைத்தோம்! நெடுஞ்சாலைகளைப் போட்டுக் கொடுத்தோம்; கல்விச் சாலைகளையும் விஞ்ஞானக் கூடங்களையும் அமைத்தோம்; மின்சாரத்தைக் கொடுத்து இருளை ஓட்டினோம்; இயந்திரங்களைத் தந்து உழைப்பின் கடினத்தைக் குறைத்து உற்பத்திப் பெருகிடச் செய்தோம். இவ்வளவும் செய்த நம்மிடம், ஏன் இவர்கள் கோபம் காட்டுகிறார்கள்—என்று வெள்ளைக்காரன் கூடத்தான் வெகுண்டுரைத்தான்!

பாலமும் பள்ளிக்கூடமும், பகல் உணவும், சீருடையும், மருத்துவ மனையும் பிறவும், இவர் தந்தாராம்!! ஆகவே தயாபரனே! போற்றி போற்றி! என்று மக்கள் இவர் தாள் பணிந்து, தூபதீப நைவேத்தியம் படைத்துப் பூஜை செய்திட வேண்டுமாம்! இது இவருடைய அரசியல்!! இதற்கு அடிவருடிகள் வாய் பிளந்து கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

கட்டினார், வெட்டினார், திறந்தார், ஊட்டினார்—சரி! — எதனால்? வரிப்பணம் கொட்டிக் கொட்டிக் கொடுக்கிறார்களே மக்கள், அதனால்.

இப்போது இவர் கட்சியை எதிர்த்து மக்களிடம் ஆதரவு கேட்கும் கட்சிகள் வெற்றி பெற்றதும்

பாலங்களை உடைத்தெறிவோம்

பள்ளிக்கூடங்களை இடித்துத் தரை மட்ட மாக்குவோம்

மருத்துவ மனைகளை மூடிவிடுவோம்

என்றுபேசுகின்றன! பைத்தியக்கார விடுதியிலேஉள்ளவன்கூடப் பேசமாட்டான் அதுபோல.

மக்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து வரி வாங்கி ஊழல், ஊதாரிச் செலவு, நிர்வாகச் சீர்கேடு, பாதகர்களுக்குப் பங்கு என்ற முறையில் பாழாக்கியதுபோக மிச்சம் இருப்பதைக் கொண்டு, நீங்கள் கட்டிடும் பாலம் பள்ளிக்கூடத்தைவிட அளவிலும் சரி, தரத்திலும் சரி, உயர்வானதாக நாங்கள் அமைத்துத் தரமுடியும் என்று கூறித் தான் மக்களிடம் ஆதரவு தேடுகின்றன.

இதுதான் ஜனநாயக முறை! பள்ளிக்கூடம் கட்டும் கட்சி என்று ஒன்றும்; பள்ளிக்கூடத்தை இடித்திடும் கட்சி என்று மற்றொன்றுமா இருக்கிறது. இல்லை! இதனையா மக்கள் உணரமாட்டார்கள்! ஆனால் இவர் உயர் இடத்திலே இருந்து பேசுவதால், வாய்திறவாமல் கேட்டுக்கொள்கிறார்கள். அச்சம் அவர்களின் வாயைத்தான் பூட்டிவிடுகிறது, சிந்தனையை அல்ல!

உணர்வுபெற்ற மக்கள், பாலம் பள்ளி, படிப்பகம் மருந்தகம், மின்சாரம் பகலுணவு என்பனவற்றைத் தரவல்லது காங்கிரஸ் ஒன்றுதான் என்று நம்பிடின், எப்படி நூற்றுக்கு அறுபது என்ற அளவு மக்கள் மற்றக் கட்சிகள் இதே காரியத்தைஇதை விடத் திறமையாகச் செய்வார்கள் என்று நம்பி, ஓட்டு அளித்திருக்க முடியும்! அளித்திருக்கிறார்களே, என்ன பொருள் அதற்கு!

காமராஜர் பேசிடும் அரசியல், அபத்தம் என்பதுதான் மக்கள் காட்டிய போக்குக்குப் பொருள். வேறென்னவாக இருக்கமுடியும். ஏன் இவர்கள் கட்டிய பாலம் பள்ளிக்கூடம் ஆகியவற்றைக் கண்ட பிறகும் காங்கிரசை எதிர்த்துப் பெரும்பான்மையினர் ஓட்டளித்தனர்?

ஆளும் வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டால் காங்கிரஸ் கட்சியைவிடத் திறமையாக மற்றக் கட்சிகள் மக்களுக்குத் தேவையான நலன்களைச் செய்து தருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையால்!

தம்பி! மக்கள் நம்மிடம் இவ்விதமான நம்பிக்கையைத் தெரிவித்திருக்கும்போது, நாம் இவருடைய பேச்சை மதித்திடத் தேவையில்லை. அல்லவா!

பள்ளிக்கூடம் பார், பாலம் பார், பகலுணவுபார், மருந்தகம் பார், மின்விளக்கு பார்! — என்று இவர் காட்டுகிறார்; மக்களோ—

பள்ளிச்சிறுவர்களின் ஏழ்மை நிலையைப் பார்!

ஆசிரியர்கள்படும் அவதியைப் பார்!

நடுக் கொள்ளைக்காரன் நடத்தும் தர்பாரைப் பார்!

நோயினால் நலிந்திடும் ஏழையைப் ப;ர்!

வேலையற்றோர் படும் வேதனையைப்பார்!

ஊழலும் ஊதாரித்தனமும் பெருகிவிட்டதைப் பார்!

கள்ளமார்க்கட்டைப் பார்!

கொள்ளை இலாபம் அடிப்பவனையும் பார்! அவனுடன் கூடிக்குலாவும் காங்கிரஸ் தலைவர்களையும் பார்!

நாங்கள் கொட்டிக்கொடுக்கும் வரித் தொகையையும் பார்! எமக்குக் கிடைத்திடும் வசதி எவ்வளவு குறைவு என்ற கணக்கையும் பார்!

பணக்காரன் மேலும் பணக்காரன் ஆவதைப்பார்! பஞ்சை, பராரியாகிடும் பரிதாபத்தையும் பார்!

என்று கூறுகிறார்கள். என்ன பதில் சொல்லுவது? என்ன பதில் சொல்கிறார்.

ஊரிலே ஏழடுக்கு மாடிக் கட்டிடம் பல இருக்க அவைகளைக் கண்டு பாராட்டாமல், ஊர்க் கோடியிலுள்ள சாக்கடையைப் பார்த்துவிட்டு முகத்தைச் சுளித்துக்கொள்ளுவதா என்று கேட்டாராம்!

சாக்கடை ஓரத்திலே இருந்து தீரவேண்டிய நிலையிலே தள்ளப்பட்டவர்கள், வேறு இடத்திலே இருக்கும் ஏழடுக்கு மாளிகையை எண்ணி மகிழ்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்கிறாரா?

சேற்றிலே உழல்வார்கள் ஏழைகள், ஐயா! சேறு! என்று கூறினால், இதனையே சொல்லிக் கொண்டிருக்காதீர்கள், வேறு இடத்தில் பன்னீரில் குளித்துவிட்டு, பரிமள கந்தம் பூசிக்கொண்டு, பால் பாயாசம் சாப்பிட்டுவிட்டு, பஞ்சணையில் படுத்துக்கொண்டு சுகமாக இருக்கிறார்கள், அதனை எண்ணித் திருப்திப் பட்டுக்கொள் என்று கூறுவது?

அவ்விதமான புத்திமதி கூறுகிறார், சோஷியலிசம் என்ற புனிதக் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதாகப் பேசுபவர்!

கைகால் ஊனம் இல்லை! காது செவிடு இல்லை. கண்ணிலே மட்டுந்தான் 'பூ' விழுந்து விட்டது; பார்வை இல்லை; இருந்தால் என்ன; உடலிலே மற்றப் பகுதிகள் ஒழுங்காக இருக்கின்றன, அது போதும்; குறைபட்டுக் கொள்ளாதே; கண் பழுதானால் என்ன, காலைப் பார், கையைப் பார், காதைப் பார்! என்று கூறிடுபவரை, பாராட்டவா செய்வார்கள். பாராட்டச் சொல்கிறார், இதுபோலப் பேசிடும், இவரை!!

காங்கிரசாட்சி மக்களிடம் கசக்கிப் பிழிந்து வசூலித்திருக்கும் வரிப் பணத்தின் அளவைக் கணக்குப் பார்க்கும்போது, அந்த ஆட்சி மக்களின் வசதிக்காகச் செய்திருக்கிற ஏற்பாடு மிக மிகக் குறைவு என்பது நமது குற்றச்சாட்டு!

காங்கிரசிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள ஆட்சியை, மக்கள் மற்றவர்களிடம் ஒப்படைத்தால், காங்கிரசாட்சியால் ஏற்பட்டுள்ள கேடுகளை நீக்குவதுடன், ஏழைகளைக் கசக்கிப் பிழியும் வரிகளைக் குறைப்பதுடன் நலன்கள் மிகுதியாகும்படிச் செய்யமுடியும் என்பது நாம் அளிக்கும் உறுதிமொழி.

இதுபோல மக்களிடம் கூறிடும் உரிமையைத் தருவதே ஜனநாயக முறை.

ஒருமுறை மற்றவர்களிடந்தான் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்படைத்துப் பார்ப்போமே

என்ற முடிவெடுக்க வேண்டிய பொறுப்பும் உரிமையும், திறமையும் பெற்றவர்கள் பொதுமக்கள். அவர்களிடம், தமது கட்சியினர் ஆட்சி நடத்திச் சாதித்தவைகளை எடுத்துக் கூறவேண்டியவர் காமராஜர்.

மற்றவர்களுக்கு நாடாளும் தகுதியும் திறமையும் இல்லையென்று கூறுவது துடுக்குத் தனம். ஜனநாயகப் பண்பு மேலோங்கியுள்ள நாட்டினிலே அத்தகைய அரசியல் துடுக்குத் தனத்தை அனுமதிக்க மாட்டார்கள்,

இங்கு மக்கள் மனதிலே, அதிகாரத்திலுள்ளோர் மூட்டிவிடும் அச்சமும், அவிழ்த்துவிடும் அடக்குமுறையும், இத்தகைய அரசியல் துடுக்குத்தனம் நடமிட இடமளித்துவிடுகிறது.

ஆனால், மெள்ளமெள்ள அந்த 'அச்சம்' கலைந்து கொண்டு வருகிறது. கேள்விகள் பிறந்துவிட்டன! கண்டனக் கணைகள் பறந்தபடி உள்ளன. விழிப்புணர்ச்சி தோன்றிவிட்டது.

இதை ஓரளவு உணருவதால்தான் காமராஜர், தூற்றித் துளைத்திடலாமா என்ற நைப்பாசையைக் கடைசி கருவியாகக்கொண்டு பயணம் நடத்தி வருகிறார்.

நாடாள எமக்கன்றி வேறு எவருக்கும் தகுதி இல்லை என்று பேசிப் பார்க்கிறார்.

கடவுள் ஒழிப்பு, பிருமண எதிர்ப்பு என்று எதையாவது செய்துகொண்டிருப்பதை விட்டுவிட்டு, ஏன், நாடாள விழைகிறீர்கள் என்று நம்மைக் கேட்கிறார்.

அதனைக் கண்டதால்தான் தம்பி! எனக்கு, நந்தனாரைப் பார்த்து வேதியர் கேட்டதாகப் பாடுகிறார்களே, அந்தப் பாடல் நினைவிற்கு வந்தது.

மற்றொன்றும் புரிந்தது. இவ்வளவு வசதிக் குறைவுகளுக்கு இடையிலேயும், நாம் ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிற மக்கள் எழுச்சி, காமராஜரை இவ்வளவு வேலை வாங்குகிறதே, தரக்குறைவாகப் பேசியாவது பார்க்கலாம் என்ற நிலைக்குத் துரத்திவிட்டிருக்கிறதே, நாம் இன்னமும் முழு அளவில், பணியாற்றினால் எவ்வளவு வேகமாகக் காங்கிரஸ் எதேச்சாதிகாரம் வீழ்ந்துபடும் என்பதும் புரிகிறது. அது புரிவதால்தான் தம்பி! உன்னைக்கேட்டுக்கொள்கிறேன்,

நிலைமை மிக நன்றாக இருக்கிறது.

பதேசிங் — ஒரு கேள்வி பதில்!

கேள்வி: தனி பஞ்சாப் மாநிலத்தில் உங்கள் பொருளாதாரக் கொள்கை எப்படிப் பட்டதாயிருக்கும்?

பதில்: **ஒரு சோஷலிச சமுதாயத்தை அமைப்பதாகவே இருக்கும்; நிச்சயம் அது காங்கிரஸின் கொள்கைகளைவிட மேம்பட்டதாகவே இருக்கும்; துரிதமான நிலச்சீர்திருத்தத்தை மேற்கொள்ளும்; பாங்குகளை நாட்டுடைமையாக்கும்; மொத்தத்தில் ஏழைகளை உயர்த்தும்; பணக்காரர்களை மேலும் பணக்காரர்களாகவிடாது!**

(மார்ச் 20-ந் தேதி லிங்க் இதழில்.)

உன் ஆற்றல் தக்க பயனைத் தந்திருக்கிறது.

உன் பணி காரணமாக எழுந்துள்ள விழிப்புணர்ச்சி காமராஜரைக் கடுமையாக வேலை வாங்குகிறது.

காங்கிரசாட்சியின் கேடுகள்பற்றி நீ தந்திடும் விளக்கங்களை மறுத்திட வக்கற்ற நிலையினில் காமராஜர், கடுமொழியும் இழிமொழியும் தவிர வேறு எதனையும் உமிழ முடியாத நிலைக்கு வந்துவிட்டார்.

ஆகவே மேலும் உற்சாகத்துடன், நம்பிக்கையுடன் பணியாற்றிடப் புறப்படு என்பதாக.

கழகத் தோழர்கள் சீரிய முறையில் பணியாற்றுகின்றனர்; மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

ஆனால், ஒவ்வொருவரும் தங்களைத் தாங்களே கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்,

மற்ற எந்தவிதமான ஆசா பாசங்களையும் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டுப் பணியாற்றுகிறேனா?

என் ஆற்றலின் முழு வேகத்தையும் பணியாற்றுவதிலே இணைத்திருக்கிறேனா?

தொடர்ந்து பணியாற்றுகிறேனா? தோழர்களை அணி திரட்டிக் கூட்டாகப் பணியாற்றுகிறேனா?

ஆத்திரப்படாமல், பொறுப்புணர்ச்சியுடன் பணியாற்றுகிறேனா?

ஜனநாயகக் கடமை உணர்ச்சியுடன் பணியாற்றுகிறேனா?

மக்களுக்கு நல்லாட்சி கிடைத்திடச் செய்யும் மகத்தான தொண்டு என்பதை உணர்ந்து பணியாற்றுகிறேனா?

தம்பி! இந்தக் கேள்விகள், ஒருவரை மற்றொருவர் கேட்டுக்கொள்வதற்காக அல்ல; ஒவ்வொருவரும் தங்களைத் தாங்களே கேட்டுக்கொள்வதற்காக. ஏன் இதனைக் கூறுகிறேன் என்றால், தம்பி! உன்னால் இப்போது செய்திடுவதைக் காட்டிலும் அளவிலும் தரத்திலும் உயர்வான பணியாற்றிட முடியும். நாளை! நாளை! என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்திடக் கூடாது. இன்று! இன்று!—என்ற எழுச்சியுடன் புறப்பட்டாகவேண்டும். இழிமொழி உமிழ்ந்திடுகிறார் இடம் பிடித்துக் கொண்டவர்; அரசியல் ஆணவத்தை அடக்கிட முடியும் என்ற நம்பிக்கை இருப்பதால்தான் உன்னிடம் கூறுகிறேன்; முறையிடுகிறேன்.

அண்ணன்,

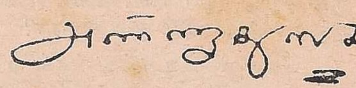

தமிழ் நாட்டில் தனிச் சிறப்புடன் விளங்குவது

ஜெயா பார்மஸி *H.O.* பெரியகுளம்

சர்க்காரால் அங்கீகாரம் செய்யப்பட்டது.

(Recognised by Central Board of Indigenous Madicine Madras)

பொதுமக்கள் ஏமாற்றமடையாதிருக்க, எங்களது மருந்துகளை வாங்கும்போது, ஜெயா பார்மஸி *H.O.* பெரியகுளம் என்பதையும் லேபிளில் உள்ள முத்திரையையும் கவனித்து வாங்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

JEYA

பிராஞ்சுகள்:

51, Dr. நடேசன் ரோடு, சென்னை-5.	**28. நெத்திமேடு, கோயம்புத்தூர் ரோடு, சேலம்-2.**
51, செஞ்சி ரோடு, திண்டிவனம்.	**208 ஒப்பணக்காரத்தெரு கோயம்புத்தூர்**
17, நெல்கடைத் தெரு, மாயவரம்.	**63, மார்க்கட் ரோடு, தஞ்சாவூர்.**
73-A, சிங்காரத் தோப்பு, திருச்சி-8.	**47A, கன்னம்மாள்கோயில்தெரு திருநெல்வேலி ஜங்.**

மற்றும் தமிழகமெங்கும் ஏஜண்டுகள்.

புதிதாக ஏஜன்ஸி வேண்டுவோர், தலைமை நிலயத்திற்கோ, பிராஞ்சிற்கோ விண்ணப்பிக்கவும்.

உரிமையாளர்: **J. M. ராஜன்,** ஜெயா பார்மஸி, மதுரைரோடு திண்டுக்கல்.

போன்: 348, 348-A, 438.

விட்டேனே! ஏதேதோ பேசி, அந்தக் கவனத்தையே அவள் மறக்கடித்துவிட்டாளே! இப்பொழுது இவர் துடுக்குத் தனமாக ஏதாவது செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டால் என்ன செய்வது? என்றெண்ணி மனதிற்குள்ளேயே வேதனை அடைந்தாள்.

'ஏன் இந்தக் கோழை எண்ணம்? எதற்காக நான் அஞ்சவேண்டும்? இவரென்ன புலியா நானென்ன மானா-அடித்துச் சாகடித்துவிட? அதற்காக எதற்கு, தூமகேது விடம் சொல்லி இரண்டு ஆட்களைப் பாதுகாவலுக்கு அழைக்கவேண்டும்? அப்படி நான் அஞ்சுகிறேன் என்றாலே, அது என் கௌரவத்திற்கு இழுக்கு ஆயிற்றே! சிதாரியைக்கூட மாடியில் வேண்டாம் என்று கூறிவிடுகிறேன் — நான் என்ன கோழையா?' என்று மனதிற்குள்ளேயே தீர்மானித்துக்கொண்டு, அருகில் வந்து நின்ற சோலையப்பனைப் பார்த்து நாணங்கொண்டவளைப்போல, குறுநகையோடு குனிந்துகொண்டாள்.

'அம்மா! பால்கொண்டு வரட்டுமா?'

'வேண்டாம் நீ கீழே போ, நானே எடுத்துக்கொள்கிறேன்!'

'சரி அம்மா!' என்று சொல்லிவிட்டு தோழி படிகளில் இறங்கிச் சென்றதும், மாடியிலிருந்த திறந்த வெளிக்கு அவனைச் செந்தாமரை அழைத்துச் சென்றாள்.

'இப்படி உட்காருங்கள்!' என்று அருகேயிருந்த பட்டு விரிப்புப் போட்ட மஞ்சத்தை அவனுக்குக் காட்டினாள்.

'செந்தாமரை நீயும் உட்கார்—அருகே!'

'பால் கொண்டுவந்துவிடுகிறேன்—உட்காருங்கள்!'

இவ்வாறு கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றவள், 'மஞ்சத்தில் உட்கார வைக்கிறாள்— மன மகிழ்ச்சியைத் தரப்போகிறாள் என்று பூரித்துப் போவார்! அந்தப் பூரிப்பிலே, மனதின் அடியிலே புதைந்திருக்கும் இரகசியங்களையெல்லாம் வெளியே கொட்டிவிடுவார்! பிறகுதான் தெரிந்துகொள்வார்—நான் எட்ட முடியாத வானம்—தொடமுடியாத நெருப்பு என்ற உண்மையை!' என்றெண்ணி மனதிற்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டாள்.

அவள் உள்ளே சென்றுவிட்டதும், வானத்திலிருந்த-வளரும் நிலவை அவன் பார்த்தான். அந்தக் காளையின் மனதில் பொங்கிக் கொண்டிருந்த இன்பத்தை, அருகே தவழ்ந்துவந்த குளிர்த் தென்றல் இன்னும் அதிகமாக்கிவிட்டது.

புன்னகையோடு அங்கே வந்த செந்தாமரை, 'பால் சாப்பிடுங்கள்! என்று கையிலிருந்த வெள்ளிச் செம்பை அவனிடம் நீட்டினாள்.

அதை வாங்கும்போது, அந்த வளைக் கரத்தையும் அவன் சேர்த்து இழுத்தான் 'சீ! இதென்ன துடுக்கு' என்று வெறுப்படைந்தவளாய்க் கையை உதறிக்கொண்டு பின்னால் நகர்ந்து நின்றாள். முகத்தில் தோன்றிய வெறுப்பை அவன் எங்கே கண்டுவிடுகிறானே என்று பயந்து பழையபடியே நாணமும், மகிழ்ச்சியும் கொண்டவளைபோல நடித்தாள்.

'இப்படி உட்கார், கண்ணே!' என்று பேச்சாலும் பெருமூச்சாலும் அவன் அழைத்தான்.

மஞ்சத்தின் அருகே இருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தபடி, 'இப்படி உட்காருகிறேன்! கொஞ்ச நேரம் இன்பமாகப் பேசியிருந்துவிட்டு, பிறகு.........' என்று உதட்டின் அசைவை நிறுத்தி உள்ளத்தின் ஆசையை அவள் கண்ணால் வெளியிட்டாள்.

'ஏதோ அவசர வேலையாகப் போனீர்களே —அது முடிந்ததா?'

'ஆமாம், முடிந்தது! அரண்மனையில் வேலை செய்கிறானே மாரிமுத்து —அவனை உனக்குத் தெரியுமா?'

'ஓ, தெரியுமே!'

'அவனிடம்தான் சென்றேன்—பொன்னையா குறிப்பிட்ட அந்தக் குகையைக் கண்டுபிடித்துவிட்டதைச் சொல்ல!'

'அப்படியானால் மாரிமுத்து நம் ஆளா?'

'மாரிமுத்து மிகவும் நம்பிக்கையானவன் சைவத்தைப் பரப்பத் தோளோடு தோள் நின்று பாடுபடும் தொண்டன் என்றும் அந்தத் தூமகேது நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்! ஆனால் மாரிமுத்து என் நண்பன்! அவன்தான் அரண்மனை இரகசியங்களை எல்லாம் சொல்பவன்! பொன்னையாவை விசாரித்ததையும், அந்தத் தூயமணியைத் தூக்கிலே தொங்கவிட்டதையும் என்னிடம் சொன்னவன் அவன் தான்!'

'அப்படியா?' என்று ஆனந்தமும், ஆச்சரியமும் கலந்த குரலிலே அவள் கேட்டாள்.

"அவ்வளவு பெரிய துரோகியா அந்த மாரிமுத்து? எப்படி அவன் நடிக்கிறான்—தூமகேதுவின் எதிரிகளை நிர்மூலமாக்கி விடுவதாக! அவன் யார் என்பதைத் தூமகேது விடம் போய்ச் சொல்லிவிடுகிறேன்!'' என்று மனதிற்குள் முடிவு செய்துகொண்டு எழுந்தாள்.

"எங்கே செந்தாமரை போகிறாய்?''

"இருங்கள் இதோ வருகிறேன்'' என்று கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தாள்.

சோலையப்பனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவளுக்கு இப்போது நான் சொன்னதைக் கேட்டு-என்ன வந்துவிட்டது? — என்று நினைத்தான். 'ஒருவேளை மாரிமுத்து......' எண்ணம் அவன் தலையைச் சுற்றியது. [வளரும்]

15—5—66ல் வெளிவருகிறது

தென்றலின் குளிர்ச்சி! தென்பாங்கின் இனிமை! முக்கனியின் சாறு!

★ "சண்பகம்" ★

(திங்களிருமுறை இலக்கியக் கதம்பம்)

சிறப்பாசிரியர்: **க. அன்பழகன்,** எம்.ஏ., எம்.எல்.சி.

ஆசிரியர்: **புலவர் அறிவுடைநம்பி**

தேன்மழைக் கவிதைகள்! மணக்க வரும் தென்றல்போல் இனிக்க வைக்கும் கட்டுரைக் கோவைகள்! மாங்கனியின் சுவைக்கு நிகரான சிறுகதைச் செல்வங்கள்! அத்தனையும் உண்டு!

தனி இதழ் 16 காசுகள் — **ஆண்டுக் கட்டணம் ரூ. 4—00**

வெளிநாடுகளில் 30 காசுகள் — **வெளிநாடுகளில் ரூ. 7—50**

இதழ் ஒன்றுக்கு 50 காசு வீதம் முன்பணம் கட்டும் முகவர்கள் தேவை.

விபரங்கட்கு:

அமைச்சர் 'சண்பகம்' 51, போடிச்செட்டித் தெரு, கடலூர்-2

சின்ன காஞ்சிபுரம் 86, திருக்கச்சிநம்பி தெரு, அல்லி அச்சகத்தில், உரிமையாளர் சி. என். ஏ. இளங்கோவனால் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது. ஆசிரியர் சி. என். அண்ணாதுரை.